

ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI
BARTOLOMEJ

ROČNÍK XXXIV.

ČÍSLO 4

APRÍL 2026

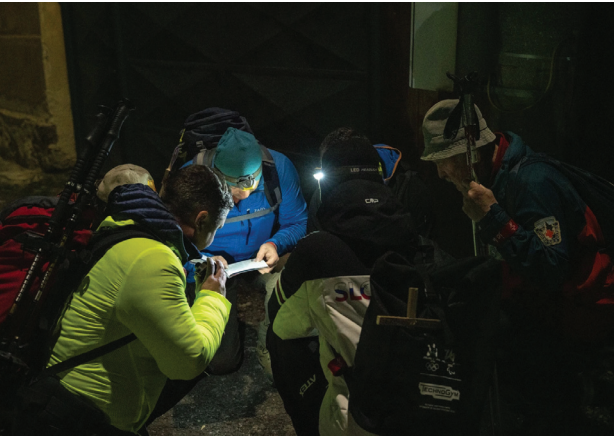

Naplníš ma radost'ou

Bohom vyvolení - Extrémna cesta - Rehoľné sľuby - Kristov kňaz
Doxológia - 360 rokov - Piaristi v Assisi - Púť Krakov - Zápis prvákov

Extrémna krížová cesta, 20. marca 2026

Viac než len chvíľkové šťastie

Pôst je obdobím nádeje. Po dňoch ticha, bolesti a neistoty prichádza ráno, ktoré všetko mení. Kameň je odvalený, hrob je prázdny a strach ustupuje radosti. To, čo sa zdalo byť koncom, sa stáva novým začiatkom.

Keď sme slávili nedeľu radosti, zaujala ma myšlienka sv. Augustína komentujúca netradičné Ježišovo uzdravenie slepého od narodenia slinami a hlinou takto: „Keď Ježiš zmiešal svoje sliny s hlinou zeme, vtedy sa Slovo stalo Telom.“ Ježišova slina tu poukazuje na Božie slovo - Boha, ktorý hovorí k človeku prostredníctvom Ježiša. A toto Božie slovo, ktoré sa spojilo s hlinou (čiže s ľudskou prirodzenosťou), vytvorilo blato - spojenie Boha a človeka. Ním otvoril Ježiš oči slepému. Augustín to komentuje aj ďalej: „Od Adama sme sa všetci narodili slepí (zo zeme) a potrebujeme, aby nám Ježiš (z neba) otvoril oči.“ Tie sa nám otvoria vtedy, keď budeme mať liečivú masť viery - Ježišovo blato (spojenie jeho slín a našej hliny). Ako toto blato prinieslo radosť slepému, prináša ju aj nám.

Učenci po Ježišovej smrti prežívali smútok a zmätok. Ich nádeje sa zdali byť pochované spolu s ním. No veľkonočné ráno prinieslo prekvapenie: Ježiš žije. A s touto správou prišla radosť, ktorá naplnila ich srdcia a dala im silu začať znova.

Aj v našom živote sa objavujú chvíle, keď sa zdá, že všetko je stratené. Problémy, sklamania alebo strach nás môžu uzavrieť do vlastného „hrobu smútku“, ako to bolo aj so slepým od narodenia. Veľká noc nám však pripomína, že Boh dokáže odvaliť každý kameň - kameň beznádeje, viny, bolesti alebo aj našej vlastnej slepoty.

Radosť Veľkej noci nevzniká preto, že život je vždy ľahký. Rodí sa z viery, že Boh kráča s nami a že posledné slovo nemá temnota, ale život. Preto môžeme aj uprostred ťažkostí povedať: „Pane, ty ma naplňáš radosťou“. Táto radosť je

dar, ale zároveň aj úloha. Máme ju prinášať druhým - úsmevom, povzbudením, odpustením či pomocou. Keď sa delíme o dobro, veľkonočná radosť sa šíri ďalej. Nech je teda Veľká noc časom, keď si znovu uvedomíme, že Boh nám dáva viac než len chvíľkové šťastie. On nám dáva radosť, ktorá má korene v nádeji a v novom živote. Na Vianoce sa Slovo stalo Telom, na Veľkú Noc nás naplnilo radosťou zo spásy.

Libor Straka, dekan

Bohom vyvolení

V sobotu 7. marca 2026 sa v rámci svätej omše o 16:30 vo farskom Kostole sv. Bartolomeja v Prievidzi uskutočnil tzv. obrad vyvolenia (alebo obrad zapísania mena) katechumenov, ktorý je prechodom k obdobiu intenzívnej prípravy pred prijatím sviatostí krstu, birmovania a Eucharistie.

Cirkev na základe svedectva ručiteľov (krstných rodičov) potvrdzuje pripravenosť a zrelosť kandidátov krstu. Katechumeni sa stávajú „vyvoleními“ (electi). Verejne pred spoločenstvom Cirkvi vyjadrili svoju vôľu a túžbu prijať krst a stať sa súčasťou Cirkvi.

V príhovore pán farár Jozef Repko povzbudil nielen katechumenov a birmovancov, ale aj všetkých prítomných, aby sa inšpirovali príbehom z evanjelia toho dňa o Samaritánke pri Jakubovej studni. V neznámom cudzincovi uprostred rozpáleného dňa spoznala Spasiteľa, ktorý jej môže dať živú vodu. Po príhovore nasledovalo odovzdanie Vyznania viery (Kréda) a Modlitby Pána (Otče náš), čím Cirkev zverila vyvoleným ďalšie svoje poklady.

Ako farské spoločenstvo sa tešíme z našich katechumenov, ktorí sú znamením, že aj v našich časoch Duch Svätý vane

a povoláva ľudí k prameňu vody a života, ktorý sa nekončí. Naši traja katechumeni budú pokrstení počas Veľkonočnej vigílie na Svätú (Bielu) sobotu vo farskom kostole.

Text: Mária Kvetová

Foto: Michal Kvet

Banskobystrická diecéza si pripomenula 250. výročie vzniku

V sobotu 14. marca 2026 pri slávnostnej svätej omši v Katedrále sv. Františka Xaverského vzdali veriaci vďaka za 250 rokov života Banskobystrickej diecézy a za Božie požehnanie, ktoré ju počas týchto rokov sprevádzalo. Hlavným celebrantom bol apoštolský nuncius na Slovensku Mons. Nicola Girasoli, ktorý pri tejto príležitosti odovzdal jubilujúcej diecéze blahoprajný list Svätého Otca Leva XIV.

Vo svojom príhovore nuncius povzbudil prítomných, aby sa neobracali iba do minulosti, ale s dôverou hľadeli do budúcnosti. Vyzval ich k otvorenosti voči pôsobeniu Ducha Svätého, ktorý vedie Cirkev k radostnému, príťažlivému a presvedčivému svedectvu viery v dnešnom svete. Zdôraznil pri tom, že diecéza i jej

farnosti majú byť domovom viery, školou lásky a viditeľným znakom nádeje.

Vo svojich slovách sa opieral aj o poslanstvo Svätého Otca. V pápežovom liste zaznelo želanie, aby diecéza aj naďalej rástla ako spoločenstvo jednoty a misie, ktoré bude odvážne svedčiť o Kristovi, slúžiť slabým a odovzdávať radosť

evanjelia nastupujúcim generáciám. V závere slávnosti otec biskup Mons. Marián Chovanec prečítal aj ďakovný a pozdravný list, ktorý diecéza adresovala Svätému Otcovi. Súčasťou svätej omše bolo slávnostné Te Deum ako poďakovanie za všetky milosti, ktorými Pán počas 250 rokov sprevádzal Banskobystrickú diecézu.

Bronislav Antoš, diakon
Foto: www.clovekaviera.sk

Na Extrémnu Krížovú Cestu sa v Prievidzi vydalo 121 pútnikov

Extrémna Krížová Cesta, ktorá spája fyzickú náročnosť s hlbokým duchovným prežívaním, zaznamenáva stále rastúci záujem veriacich. Na Slovensku sa uskutočnila prvýkrát v roku 2018. V roku 2025 sa už konala v 16 krajinách sveta, na 1420 trasách a zapojilo sa do nej viac než 100-tisíc účastníkov.

V roku 2026 na Slovensku pripravili organizátori v dvoch termínoch (v piatky pred 5. a 6. pôstnou nedeľou) Extrémnu Krížovú Cestu v 38 mestách na 43 trasách. Druhýkrát bola medzi pripravenými trasami aj Extrémna Krížová Cesta v Prievidzi, na ktorú sa v piatok 20. marca 2026 vydalo 121 pútnikov.

Trasa Sv. Bernarda z Aosty s dĺžkou 32,8 kilometrov a prevýšením 983 metrov sa začínala pri Kostole sv. Bartolomeja v Prievidzi a končila sa v Kostole sv. Martina z Tours v Bojniciach. Najvyšším bodom bol vrchol Magury (1141 m.n.m.). Rozjímania, nad ktorými účastníci meditujú počas celej nočnej cesty, boli tento rok inšpirované životom a svedectvami svätej Matky Terezy z Kalkaty. Motto ročníka 2026 znelo: „Láska je bezhraničná.“ Extrémna Krížová Cesta vznikla v roku 2009 v Poľsku. Autorom myšlienky je kňaz Jacek Wiosna Stryczek. Účastníci prechádzajú trasou v tichosti, v malých skupinách. Na ceste je 14 zastavení, pri ktorých si účastníci prečítajú jednotlivé rozjímania. Cieľom je siahnúť na dno svojich síl a zažiť Božiu prítomnosť.

Text: Alojz Vlčko, foto: Dušan Krakovik

Misionár z Madagaskaru Jaroslav Jaško navštívil naše farnosti

Využili sme prítomnosť vincentína, misionára, otca Jaroslava Jaššu na Slovensku a pozvali sme ho k nám. Na prelome februára a marca tohto roku odslúžil sväté omše vo farskom kostole, u piaristov, na Zapotôčkoch aj v Kanianke.

Madagaskar je nádherná krajina, v ktorej žije veľké množstvo tzv. endemických živočíchov - takých, ktoré nikde inde na svete nežijú vo voľnej prírode (lemury, chameleóny...). Najznámejším symbolom Madagaskaru je po lemurovi baobab. Kultúra miestnych obyvateľov - Malgašov - je rovnako unikátna ako celý ostrov. Nachádzajú sa na ňom ložiská vzácnych minerálov a polograhokamov. Dalo by sa povedať, že je to raj na Zemi.

Nový seminár

Žiaľ, ako nám rozprával otec Jaško, na ostrove je veľká sociálna nespravodlivosť - chudoba, nerovnosť, nedostatok základných podmienok pre dôstojný život. A predsa paradoxne práve tam rastie veľká duchovná radosť, živá viera a množstvo nových kňazských i rehoľných povolání. Tam, kde je materiálna bieda, Boh často vzbudzuje duchovné bohatstvo.

Jestvujúci seminár bol postavený pred cca 50 rokmi. Je malý a už nespĺňa základné podmienky pre formáciu kňazov. Výstavba nového seminára vo Fianarantsoa je odpoveďou na naliehavú potrebu Cirkvi formovať budúcich kňazov, ktorí budú slúžiť chudobným, niest' evanjelium tam, kde chýba nádej, budovať miestnu Cirkev zvnútra. Nový seminár má byť do-

movom povolaní a znamením viery a nádeje pre Madagaskar aj pre celú Cirkev. Výstavbu seminára by však domáci obyvatelia neboli schopní financovať. Preto sa potrebné financie na výstavbu seminára zbierajú už druhý rok z milodarov veriacich v iných, bohatších krajinách. Otec Jaško, ktorý sám seba nazýva aj „Božím žobrákom“, navštevuje farnosti tam, kde majú vincentíni svoje misie, medzi nimi aj Slovensko. Tento rok už majú začať stavebné práce. Viac informácií nájdete na facebooku otca Jaššu.

Slová otca Jaššu na záver návštevy:

Počas týchto dní som si znovu uvedomil, že misia nie je len Afrika. Misia je každé srdce, ktoré sa otvorí. Každý rozhovor po svätej omši. Každá podaná ruka. Každá modlitba za budúce povolania.

Vôľa Božia nech sa stane. Ak Pán chce, seminár na Madagaskare vyrastie. Ak Pán chce, nájde si nástroje. Ak Pán chce, dotkne sa ďalších srdc.

Ďakujem vám za modlitby, za blízkosť, za každé povzbudenie. Pokračujme spolu - z hory premenenia do každodennej vernosti. S Ježišom je vždy dobre. Nech nás všetkých žehná Všemohúci Boh Otec i Syn i Duch Svätý. Amen. S vďačnosťou a požehnaním v modlitbách s vami spojený váš brat v Kristu.

Hygienické zariadenie v starom seminári

Príprava jedla v starom seminári

Ďakujeme za akúkoľvek podporu tohto misijného diela.

Ak by ste chceli podporiť stavbu seminára, pripájame číslo účtu, ktorý je vedený na meno Jaroslav Jasso:

IBAN SK75 8330 0000 0020 0187 5043

Text: Elena Cagáňová

Foto: archív Jaroslava Jaššu a Elena Cagáňová (sv. omša vo farskom kostole)

Kresťania na Blízkom východe znovu potrebujú našu pomoc

Kresťania v Iráne, Libanone, vo Svätej zemi, Sýrii, Iraku a v ďalších krajinách Blízkeho východu sú opäť v ohrození. Ocitli sa uprostred vojny, v ktorej trpia aj nevinní a bezbranní.

Tisíce ľudí opúšťajú svoje domovy a cirkevné komunity, ktoré sa len nedávno spamätávali z vojen a kríz, a znovu stoja pred otázkou, či dokážu prežiť vo svojej vlasti. Najnovšia vlna násilia priniesla opäť veľký strach a neistotu. Útoky zasiahli nielen Irán, ale aj ďalšie krajiny Blízkeho východu, kde žijú početné kresťanské komunity.

Kresťania v Libanone

Kvôli izraelskej ofenzíve namierenej proti hnutiu Hizballáh musel už takmer milión obyvateľov opustiť svoje domovy a hľadať bezpečie inde. Najviac zasiahnutý je juh Libanonu, biblické mestá Sidon a Súr a južné predmestia Bejrútu. Ostreľované je aj údolie Bekáa, kam utieklo množstvo kresťanských rodín. V Pásme Gazy konflikt spôsobil zatvorenie hraníc pre humanitárnu pomoc. Kňaz z jedinej katolíckej farnosti v meste Gaza sa obáva akútneho nedostatku potravín a liekov.

Na Západnom brehu Jordánu kresťania prichádzajú o prácu. Len nedávno sa obnovili púte do Svätej zeme, ktoré dávajú miestnym kresťanom živobytie. Teraz sa púte z bezpečnostných dôvodov rušia.

Kresťanské komunity na Blízkom východe sa tak opäť ocitajú na hranici prežitia. Hrozí, že ďalšia vlna násilia môže oslabiť kresťanskú prítomnosť v regióne, ktorý je kolískou kresťanstva.

Pomoc prostredníctvom ACN

Pápežská nadácia ACN - Pomoc trpiacej Cirkvi - pomáha tam, kde sú ľudia prenasledovaní pre svoju vieru, trpia útlakom alebo sú v núdzi. Váš dar bude použitý na urgentné projekty v Libanone, Iraku, vo Svätej zemi a v Jordánsku, prípadne na podporu Cirkvi v ďalších krajinách, ktoré súčasná kríza na Blízkom východe ohrozuje.

IBAN: SK09 0900 0000 0051 2133 9396

Názov účtu: ACN - Pomoc trpiacej Cirkvi.

Do správy uveďte: Blízky východ

V mesiaci apríl môžete svoj milodar pre trpiacich kresťanov na Blízkom východe vložiť aj do misijnej pokladničky vo farskom kostole.

V mene trpiacich kresťanov ďakujeme za každý váš milodar a modlitbu!

Elena Cagáňová, členka Klubu priateľov misií

Kurz AVE pre rozvedených a single rodičov

V mesiacoch január, február a marec 2026 sa vo farnosti Prievidza-mesto uskutočnila Kurz AVE určený pre rozvedených a single rodičov. Bol to v poradí už jedenásty kurz, prostredníctvom ktorého chce Komunita Emanuel na Slovensku slúžiť a prinášať tejto skupine ľudí nádej, pochopenie, súciti, ale tiež radosť, že sú Bohom milovaní, že sú súčasťou Cirkvi.

Štrnásť účastníkov počas troch víkendov spolu prežilo požehnaný čas, ktorý bol sprevádzaný aj radosťou a smiechom. Niektorí počas kurzu prvýkrát zažili chvály. Prednášky a adorácie boli plné slz, no tieto slzy vyplavovali bolesť zo zranení a uzdravovali. Účastníci zakúsili veľké prijatie, otvorenosť, vedeli sa navzájom zdieľať a povzbudzovať. Vytvorili sa krásne priateľstvá, ktoré - pevne veríme - budú pretrvávajúť aj naďalej.

Ďakujeme Bohu, že sme mohli byť svedkami veľkých zázrakov, ktoré dobrý Boh robí v životoch našich účastníkov. Mnohí svedčili o tom, že sa im zlepšujú vzájomné vzťahy v rodine, že majú opäť chuť žiť. Máme radosť z toho, že nachádzajú cestu späť do Cirkvi, znovu sa vracajú k sviatosťnému životu a to ich naplňuje šťastím.

Všetkým našim bratom a sestram, ktorých sme spoznali, vyprosujeme vytrvalosť v rozhodnutiach, silu prekonávať všetky prekážky a istotu, že radosť, ktorú im dáva Boh, im nik nemôže vziať.

Team AVE

(2. časť)

Túžba syna po naplnení

V čase, keď držíte toto vydanie časopisu, sme na konci Pôstu. No my ešte dokončíme myšlienku začatú v predchádzajúcom čísle - že príprava na Pôst je rovnako dôležitá ako Pôst samotný.

Povedali sme si o Nedeli o Zachejovi a niečo viac o Nedeli o mýtnikovi a farizejovi, ktoré predchádzajú vstupu do Pôstu. Dnes sa ešte krátko pozrieme na mýtnika zo spomínanej nedele a posunieme sa ďalej.

Plač mýtnika z podobenstva

Na rozdiel od „modlitby“ farizeja z Kristovho podobenstva o mýtnikovi a farizejovi (Lk 18,10-14), ktorej sme sa venovali minule, je modlitba mýtnika veľmi krátka (6 slov). A opäť sa zobrazí nová

hlbka, keď sa na danú modlitbu pozrieme v gréckom jazyku. Uvidíme rozmer, ktorý poukazuje priamo na obdobie týchto dní - na Kristovho ukrižovanie.

Asi sa zhodneme, že obdobie Pôstu by malo byť obdobím plaču hriešnika - padlého Adama -, ktorý sa túži vrátiť späť do raja. Hneď po Adamovom vyhnaní z raja začíname v knihe Genezis vidieť kult prinášania obiet, ktoré sú potom neustále spomínané v celom Starom zákone. Nedokonalé obety, z ktorých ale žiadna nemôže vykúpiť človeka z otroctva smrti, slúžia ako predobraz niečoho dokonalého - dokonalej Kristovej obety na kríži. To bola reakcia Boha na plač Adama hriešnika. Ježiš je tou jedinou plnou zmiernou obeťou, ktorú človek sám priniesť nemohol. Poviete si, načo taký úvod o obete, keď hovoríme o mýtnikovi v chráme? Lebo Kristova obeta je obsahom jeho modlitby v chráme. Kým naše preklady jeho slova prekladajú ako „Bože, *buď milostivý mne hriešnemu*“, v doslovnom preklade z gréčtiny by jeho prosba znela takto: „Bože, *nech je vykonané zmierenie (zmierna obeta) pre mňa, hriešnika*“ (ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ). Rozprávač sa prostredníctvom týchto slov stáva súčasťou podobenstva, ktoré rozpráva. Už nie je nestranným pozorovateľom. Plač mýtnika bol vypočutý a stáva sa reálnym v samotnom rozprávačovi.

Túžba po nasýtení prázdnoty

Ďalšou nedeľou (2. pred pôstom) je Nedeľa o márnotrattnom synovi. Svoj názov dostala podľa podobenstva z evanjelia (Lk 15,11-32) danej nedele. Je to to najkrajšie podobenstvo celého Písma, určite ho netreba nikomu pripomínať. Zastavme sa ale pri jednom veľmi dôležitom prvku, ktorý je súčasťou života každého človeka - hlad, túžba po zasýtení tej prázdnoty, ktorú človek zažíva, keď je ďaleko od Otca.

Márnotrattný zblúdený (cirkevnoslovan-

čina používa slovo „bludnyj“) syn sa dokázal zastaviť a zamyslieť sa nad tým, že je neustále hladný „*i túžil sa zasýtiť strukmi, čo jedli svine.*“ To sú „struky“ tohto sveta, ktoré dokážu zasýtiť zviera, no nie nekonečnú ľudskú dušu. Aj dnes vidíme koľko ľudí „žerie a žerie struky“ a prázdnota a hlad neodchádzajú a oni samých seba klamú a presvedčajú, že „tá prázdnota, tá hlbina a hlad, sa zaplní väčším množstvom strukov“. Koľko je takých zblúdených?

Syn z podobenstva však prišiel na dôvod svojho hladu. Potrebujeme mať múdrosť zblúdeného syna, uvedomiť si, že svet mimo Otca ma nezasycuje („vrátim sa do otcovho domu, tam nikto nehladuje“). Prenádherné vyjadrenie toho, čo Pôst naozaj je - uvedomenie si prázdnoty svetských vecí a návrat do Otcovho náručia, pre ktoré sme boli stvorení a ktoré jedinú uvedie naše srdce do pokoja. Len náručie Boha Otca nás môže naplniť ozajstnou radosťou.

Nedeľa o Kristovom súde a Nedeľa o vyhnaní prarodičov z raja

To sú názvy ďalších nedeľ, ktorými vstupujeme do Pôstu. No keďže sa už strana gréckokatolíckej rubriky zaplnila a je aj koniec Pôstu, k týmto nedeľám sa hádam vrátíme pri budúcoročnej štyridsiatnici. Príprava na Pôst a samotný Pôst majú za úlohu zmeniť naše srdcia podľa obrazu, na ktorý sme boli stvorení. Nedeľa o vyhnaní prarodičov z raja nás upozorňuje (Mt 6,14-21), že Pôst sa začína odpustenním, pokračuje v skrytosti a jeho výsledkom je poklad v nebi, kde ho „ani mol' ani hrdza neničí a kde sa zlodeji nedobývajú a nekradnú“.

Tým pokladom sú skutky lásky. Bez nich je náš Pôst len prázdny gestom a my si vypočujeme Pánovo: „Nepoznám vás.“

Jozef Durkot, gréckokatolícky kňaz
Foto: Mária Melicherčíková

Novinky z piaristickej školy

Sobotná školička pre budúcich prváčikov
Počas viacerých sobôt sa v priestoroch školy uskutočňovala školička pre budúcich prváčikov. Deti sa hrovou formou zoznamovali s prostredím školy, písmenkami, základnými školskými zručnosťami a pravidlami triedy. Podujatie malo za cieľ pripraviť deti na nový školský rok, zmierniť ich obavy a umožniť im nadviazať prvé kamarátstva.

Aby sme si rozumeli

Prváci v našej škole začali 13. marca preventívny program s názvom *Aby sme si rozumeli* na podporu rozvíjania vzťahových zručností. Programom deti sprevádzala múdra kráľovná a neposedný princ. Deti sa aktívne zapájali a tešia sa na ďalšie stretnutie.

Modlitba krížovej cesty v ŠKD

Každý piatok v Pôstnom období sa deti zo školského klubu zúčastňovali modlitby krížovej cesty. Počas tejto pravidelnej aktivity sa spoločne modlili, rozjímali nad významom jednotlivých zastavení a pripomínali si, ako dôležitá je láska a súcit v každodennom živote. Pod vedením vychovávateľov sa deti učili aj ticho počúvať a vnímať svoje vnútorné pocity, čo im pomáha rozvíjať duchovnú pohodu a pokoj. Akcia je medzi deťmi veľmi obľúbená a pravidelne prispieva k posilneniu ich viery a spolupatričnosti.

Naši ôsmaci objavovali svoju hodnotu

V marci sa ôsmaci stretli s psychologičkou Barborou Škriniarovou z o.z. Tlakový hrniec. Prostredníctvom zaujímavých cvičení, diskusií a skupinových aktivít sa učili spoznávať vlastné silné stránky, vážiť si samého seba a uvedomovať si svoju hodnotu. Podujatie deťom poskytlo priestor na sebareflexiu a otvorenú komunikáciu o pocitoch, sebavedomí a dôležitosti vzájomnej podpory. Stretnutie bolo pre

Sobotná školička postupne pripravuje budúcich prváčikov na vstup do školy

Deti zo školského klubu sa každý piatok modlili krížovú cestu

Ôsmaci sa učili spoznávať svoje silné stránky a uvedomiť si svoju hodnotu

žiakov inšpiratívne a pomohlo im lepšie porozumieť sebe aj svojim spolužiakom.

Bývalý žiak Alex Lajtman zbiera úspechy na paralympiáde

Alex sa dlhodobo venuje športu a jeho vytrvalosť a odhodlanie prinášajú konkrétne výsledky. Tento úspech je pre súčasných žiakov inšpiráciou a ukazuje, že tvrdá práca, pravidelný tréning a vytrvalosť sa vyplácajú. Alexove výsledky pripomínajú, že talent treba rozvíjať a že každý úspech prináša radosť nielen jemu, ale aj celej škole.

Bývalý žiak Alex Lajtman zbiera úspechy v parabiatlone

Hviezdoslavov Kubín

Žiaci 2., 3. a 4. ročníka prezentovali svoj recitačný talent na školskom kole Hviezdoslavovho Kubína, ktoré sa konalo v prostredí Hornonitrianskej knižnice. Všetci recitovali výborne. Najlepší, Tereška Tomeková a Ema Kmotorková, postúpili do okresného kola. Cenu knižnice získal Lukáš Svitok. V okresnom kole Ema Kmotorková z 3.A obsadila druhé miesto v poézii, Terézia Tomeková zo 4.B druhé miesto v próze a Simon Kučerík z 5.A druhé miesto v próze.

Školské kolo Hviezdoslavovho Kubína

Banické rajčiny

Triedy 1.G a kvinta sa zúčastnili exkurzie v skleníkoch v Novákoch, kde sa pestujú známe banické rajčiny. Pán riaditeľ študentom porozprával základné informácie o firme a o tom, ako prebieha pestovanie rajčín. Dozvedeli sa napríklad, že skleníky využívajú vlastné teplo z baní a že rajčiny sa opeľujú pomocou čmeliakov. Potom im otvorili skleníky a mohli sa pozrieť dovnútra, kde už rástli vysoké rastliny plné rajčín. Počas výkladu sa študenti dozvedeli viac o procese pestovania, zbere aj o tom, ako sa o rastliny starajú. Exkurzia bola veľmi zaujímavá a poučná.

Exkurzia v skleníkoch v Novákoch

Pripravili: Elena Blašková a Simona Lomnická, foto: archív školy

Šimon Chrzaser zloží večné rehoľné sľuby

Dňa 18. apríla 2026 sa v Piaristickom kostole Najsvätejšej Trojice v Prievidzi uskutoční radostná a významná udalosť pre piaristickú rehoľnú rodinu i pre miestne spoločenstvo veriacich. Brat Šimon Chrzaser, SchP, zloží svoje večné rehoľné sľuby do rúk pátra provinciála Stanislava Bujdáka, SchP, čím definitívne potvrdí svoje rozhodnutie zasvätiť celý svoj život Bohu v reholi piaristov.

Cesta k tomuto dôležitému kroku bola postupná a naplnená formáciou, modlitbou i osobným dozrievaním. Pred šiestimi rokmi, v školskom roku 2019/2020, bráter Šimon absolvoval noviciát v poľskom meste Rzeszów, kde začal svoju rehoľnú formáciu. Po ukončení noviciátu prijal habit a zložil svoje jednoduché rehoľné sľuby v kolégiu a Kostole sv. Ladislava v Nitre. Počas nasledujúcich šiestich rokov tieto rehoľné sľuby obnovoval.

Záverečnú časť svojej formácie prežíva v Prievidzi, kam prišiel v auguste roku 2024. Počas tohto obdobia sa stal súčasťou miestnej komunity piaristov a zapája sa do života spoločenstva školy, kostola i do služby mladým. Tento čas mu pomohol ešte hlbšie upevniť jeho povolanie a pripraviť sa na definitívne rozhodnutie nasledovať Krista v chudobe, čistote a poslušnosti.

Zloženie večných sľubov predstavuje v živote rehoľníka zásadný predel. Zatiaľ čo dočasné sľuby vyjadrovali záväzok opakované na jeden rok, večné sľuby znamenajú spečatenie rozhodnutia patriť Bohu navždy. Slávnosť večných sľubov je nielen osobným míľnikom v živote brata Šimona, ale aj povzbudením pre celé spoločenstvo veriacich. Je svedectvom toho, že Boh aj dnes povoláva ľudí, aby mu zasvätili svoj život v službe Cirkvi a mladým podľa charizmy svätého Jozefa Kalazanského.

Bratovi Šimonovi vyprosujeme do jeho ďalšieho rehoľného života veľa Božieho požehnania, vernosť povolaniu a radosť zo služby Bohu i ľuďom.

Matúš Palaj, SchP

SRDEČNE VÁS POZÝVAM NA
SLÁVNOSTNÚ SVÄTÚ OMŠU, PRI KTOREJ
ZLOŽÍM SVOJE SLÁVNOSTNÉ SĽUBY DO
RÚK PÁTRA PROVINCIÁLA STANISLAVA
BUJDÁKA SCHP

DŇA 18. APRÍLA O 10.00H

V KOSTOLE NAJSVÄTEJŠEJ TROJICE A
NANEBOVZATIA PANNY MÁRIE V
PRIEVIDZI

FR. Šimon
Chrzaser SchP
od sv. Jozefa Robotníka

Pan je moje svetlo a moja spasena

Rozpis liturgických slávení počas Veľkej noci 2026 v Prievidzi

Kostol	Farský Kostol sv. Bartolomeja (farnosť Prievidza - mesto)	Kostol Nanebovzatia Panny Márie (Mariánsky na cintorine)	Kostol Najsvätejšej Trojice (kláštor piaristov)	Farský Kostol sv. Terézie z Lisieux (Zapotôčky)
Štvrtok Pánovej večere (Zelený štvrtok) 2.4.	18:00 Svätá omša Pánovej večere Tichá adorácia do 21:00	17:00 Grécko-katolícke obrady (veľká večiereň s liturgiou sv. Bazila Veľkého) 22:00 Krížová cesta	18:30 Svätá omša Pánovej večere	17:30 Svätá omša Pánovej večere Tichá adorácia v „Getsemani“ do 20:00
Piatok utrpenia Pána (Veľký piatok) 3.4.	8:00 Liturgia hodín (ranné chvály a posvätné čítanie) 8:45 Krížová cesta 15:00 Slávenie utrpenia a smrti Pána Po obradoch poklona svätému krížu do 21:00	17:00 Grécko-katolícke obrady Veľkého piatku (veľká večiereň s uložením pláštence do hrobu)	7:30 Ranné chvály 18:30 Slávenie utrpenia a smrti Pána	10:00 Krížová cesta 15:00 Slávenie utrpenia a smrti Pána Poklona svätému krížu do 20:30
Svätá sobota (Biela sobota) 4.4.	8:00 Liturgia hodín (ranné chvály a posvätné čítanie) Celodenná poklona pri Božom hrobe do 18:30 (ukončená deviatnikom k BM a vešperami) 19:30 Veľkonočná vigília vo Svätej noci	17:00 Grécko-katolícke obrady (veľká večiereň s liturgiou sv. Bazila Veľkého)	7:30 Ranné chvály Celodenná poklona pri Božom hrobe do 18:30 19:30 Veľkonočná vigília vo Svätej noci	8:00 Ranné chvály a posvätné čítanie Celodenná poklona svätému krížu do 18:00 19:00 vešpery a následne Veľkonočná vigília vo Svätej noci
Veľkonočná nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania 5.4.	Sväté omše: 7:30 (s požehnaním jedál) 9:00 (s požehnaním jedál) 10:30 18:00	6:00 Grécko-katolícke obrady (utierenie vzkriesenia) 7:00 Gréckokatolícka sv. liturgia, požehnanie jedál a myrovanie 9:00 Svätá omša (s požehnaním jedál)	Sväté omše 7:00 (s požehnaním jedál) 9:30 (s požehnaním jedál) 11:00	Sväté omše: 8:00 (s požehnaním jedál) 10:00 (s požehnaním jedál) 18:35 vešpery 19:00
Veľkonočný pondelok 6.4.	Sväté omše: 7:30 9:00 18:00	Svätá omša 9:00 10:30 Grécko-katolícka sv. liturgia	Sväté omše: 7:00 9:30	Sväté omše: 8:00 17:30

Pozývame na modlitbu Novény k Božiemu milosrdenstvu vo farskom kostole:

3.4. - Veľký piatok - o 14:30 hod. pred obradmi

4.4. - pred Veľkonočnou vigíliou o 18:30 hod.

5.4. - Veľkonočná nedeľa po prvonedeľnej pobožnosti o 14:45 hod.

6.4. - Veľkonočný pondelok o 17:15 hod.

7.4. - 11.4. - pred večernými sv. omšami o 15:45 hod.

Novéna k Božiemu milosrdenstvu vyvrcholí v nedeľu 12.4. vo farskom kostole slávnostnou pobožnosťou k Božiemu milosrdenstvu, ktorá sa začne o 14:30 hod. adoráciou a bude pokračovať o 15:00 hod. korunkou k Božiemu milosrdenstvu.

Celým srdcom Kristov kňaz

V stredu 11. marca 2026 dobrý Boh pozval do večnosti Mons. Jána Bednára, bývalého dekana a farára farnosti Prievidza-mesto, v 72. roku života a 48. roku kňazskej služby. Zaopatrený sviatosťami Cirkvi sa vrátil do domu Otca, ktorého nasledoval od chlapčenských rokov a ktorému na pozvanie: „Janko, pod' za mnou,“ odpovedal nielen slovom, ale predovšetkým životom.

V Prievidzi pôsobil 14 rokov - v rokoch 1994 až 2008 bol farárom vo farnosti Prievidza-mesto a zároveň dekanom dekanátu Prievidza, krátko bol aj administrátorom farnosti Prievidza-Zapotôčky.

Priestor na obnovu

Ján Bednár bol obetavým kňazom, ľudským, chápaným, priateľským. Bol staviteľom mostov medzi ľuďmi navzájom i medzi Cirkvou a svetom. Hodnoty, v ktoré veril, vytrvalo bránil a stál za nimi. Neuhol v časoch neslobody a nezmenil sa ani keď sa zmenil režim.

V našom regióne poznačenom ateizáciou videl priestor na duchovnú obnovu, na novú jar, na farskú rodinu žijúcu v slobode - s Kristom v jej centre. Spolu s kaplánmi, pátrami piaristami a rehoľnými sestrami z Kongregácie Dcér Božskej Lásky tvoril dielo, ktoré pretrváva dodnes.

Roky predtým, ako sa pápežom stal František, veľký podporovateľ laikov v Cirkvi,

pán dekan Bednár dal množstvo kompetencií laikom, mužom a ženám každého veku a povolania. Tam, kde sme videli prázdnu plochu uprostred sídliska Zapotôčky, on videl nový kostol. Tam, kde sa matne črtali možnosti, on jasne videl cestu a predovšetkým cieľ.

Stopy vo farnosti

Množstvo dobrých diel v našej farnosti nesie jeho stopu: časopis Bartolomej, ktorý práve držíte v rukách; zbor Bartolomejčatá; ružencové bratstvo; Charita - dom sv. Vincenta a ďalšie. A hlavne - zanechal stopu v srdciach ľudí. Kto ho poznal, nezabudne naňho.

Mal svoje slabosti - ako každý človek. Ale často práve na pozadí vlastných chýb zažiaril charakter človeka, jeho odvaha, pokora, sila. Ako ocenenie jeho kňazskej služby mu v roku 2003 pápež Ján Pavol II. udelil čestný titul Monsignor, teda kaplán Jeho Svätosti.

Nedá sa povedať, ktorá skupina ľudí bola jeho „srdcovou záležitosťou“, mal rád všetkých - deti, mladých, birmovancov, starších, chorých. Asi sa nedá presne spočítať, koľko detí i dospelých pokrstil, koľko párov sobášil, koľko detí priviedol k Eucharistickému Pánovi, kolkokrát vyslovil nad kajúcnikom: „Ja ťa rozhrášujem...“, koľko mladých ľudí inšpiroval ku kresťanskému životu, koľkých chlapcov ku kňazstvu, koľkých trpiacich povzbudil sviatosťou pomazania chorých a koľkých zomierajúcich odprevadil k bráne neba za 48 rokov kňazstva. Len dobrý Boh to presne vie - a zaiste hojne odmení.

Rozlúčka v Leviciach

V stredu 18. marca 2026 sme sa s ním rozlúčili v Leviciach. Svätá omša bola predovšetkým poďakovaním Bohu za jeho život. Uskutočnila sa v Kostole sv. Michala archanjela a celebroid ju diecézny otec biskup Mons. Marián Chovanec spolu s viac ako 100 kňazmi z celého Slovenska. Za našu farnosť sa zúčastneným prihovorel pán farár Jozef Repko. Telo zosnulého bolo pochované v rodnej obci Kurima pri Bardejove o deň neskôr.

Až do pohrebu nám ho pripomínalo aj

pietne miesto vo farskom kostole v Prievidzi - s jeho fotografiou, kňazskou štólou ako symbolom láskavej moci kňazstva a s Rímskym misálom, základnou liturgickou knihou Cirkvi. Bolo umiestnené vpredu, blízko oltára - a neplánovane hneď pri nástenke s kresbami detí. Vedľa stál paškál - veľkonočná svieca, symbol Zmŕtvychvstalého Krista. Nič iné sa k životu verného kňaza nehodí viac, ako najsilnejší symbol veľkonočného rána.

Pri rozlúčke s Prievidzou v roku 2008 pán dekan Bednár povedal: „Som veľký optimista, že sa raz so všetkými farníkmi stretnem v Božom kráľovstve po trpezlivom nesení svojho kríža.“ Veríme, že on už dosiahol nebo, že už radostne prežíva Veľkonočnú nedeľu bez konca - a že sa na tomto mieste svetla raz stretne. Ako toľkokrát prednášal prosbu ľudu vo svätej omši: „...zhromaždi nás všetkých na hostine večnej jednoty v nových nebesiach a novej zemi, kde žiari plnosť tvojho pokoja“ (Rímsky misál), tak teraz Prievidžania prosia o to isté: nech mu svieti svetlo Kristovo naveky.

Text: Mária Kvetová

Foto: Judita Zakarová

Životopis Mons. Jána Bednára

Mons. Ján Bednár sa narodil 1. apríla 1954 v Kurime. Po teologických štúdiách bol 11. júna 1978 v Bratislave ordinovaný za kňaza. Svoju pastoračnú službu začal ako kaplán v Kremnici (1978 - 1985). Neskôr pôsobil ako farský administrátor v Jastrabej (1985 - 1990) a ako farár a dekan v Žiari nad Hronom (1990 - 1991), kde bol zároveň členom diecéznej kňazskej rady. V rokoch 1991 - 1994 zastával dôležitý post vicerektora Kňazského seminára sv. Františka Xaverského v Badíne, kde formoval budúce generácie kňazov. Dlhé roky pôsobil ako farár a dekan v Prievidzi (1994 - 2008), pričom krátko spravoval excurrento aj farnosť Prievidza-Zapotôčky. Od roku 2008 až do svojej smrti 11. marca 2026 pôsobil ako farár vo farnosti Levica-mesto, kde do roku 2023 zastával aj úrad dekana. Za jeho obetavú službu Cirkvi mu bol v roku 2003 udelený titul Monsignor - kaplán Jeho Svätosti. Počas celého svojho pôsobenia bol aktívnym členom poradných orgánov diecézy vrátane zboru konzultorov a diecéznej kňazskej rady.

Zdroj: www.tkkbs.sk

Ako spomínate na pána dekana Jána Bednára?

- **Anka (65 rokov):** „Pán dekan bol u mňa kňazom, ktorý mal úsmev nielen na tvári, ale hlavne v srdci. Kňazské povolanie vykonával s plným nasadením, rozvahou a pokorou. Usmernil ma, ako dôverovať Bohu v každej situácii, nikdy sa nevzdávať a kráčať ďalej aj vtedy, keď práve nesvieti slnko a prídu aj búrky. Nech mu je Pán milostivý a nech odpočíva v pokoji.“
- **Eva (82 rokov):** „Na pána dekana spomínam ako učiteľka a začínajúca katechétka v rokoch, keď bol v školstve povolený povinne voliteľný predmet: náboženská/etická výchova. Vybavil kňazov, aby nás učili metodicky učiť. No a oslovil ma, aby som robila liturgickú nástenku vo farskom kostole. Zanechal vo mne celoživotnú stopu ako človek, ktorý hovoril vždy pravdu a hľadal ju, čo mňa osobne budovalo a drží celý život.“
- **Jožka (77 rokov):** „Bol to kňaz na jedničku. Mám od neho na pamiatku vlastnoručne napísané podakovanie za dlhoročnú obetavú prácu kostolníčky. Šila som vo farskom kostole límčky, prala som alby. Pán dekan povedal pánovi Málíkovi: ‚Sleduj túto Jozefku, tipujem, že bude dobrá kostolníčka.‘ Prijala som túto službu a pracovala som ako kostolníčka 17 rokov.“
- **Marta (82 rokov):** „S pánom dekanom sa veľmi dobre spolupracovalo. Vedel usmeriť, povedať. Dokázal získavať ľudí pre farskú službu. Sedela som v lavici v kostole a zrazu prišiel za mnou so zvončekom, zazvonil a spýtal sa ma, či sa nechcem stať kostolníčkou. Prišiel takto s odstupom času trikrát a na tretíkrát som súhlasila. Pre farský kostol pracujem 30 rokov, z toho 21 rokov ako kostolníčka.“
- **Vdp. Viliam (71 rokov):** „Som vďačný Pánu Bohu za pána dekana. Prostredníctvom neho dal mne i mojej rodine úžasné dobrodenia. Pomohol mi, už keď som bol vdovec, stať sa kňazom. Pán dekan bol pre mňa veľkým darom od Boha.“
- **Hedviga (64 rokov):** „Mám na neho krásne spomienky z detských svätých omší.“
- **Mária (58 rokov):** „Spomínam na neho s úctou a vďakou. Vedel ma vypočuť a poradiť. Nech mu je dobrý Boh milosrdný a daruje mu nebo.“
- **Elenka (50 rokov):** „Bol horlivým kňazom. Som vďačná, že nám pokrstil syna.“
- **Vierka (60 rokov):** „V mojich spomienkach je pán dekan obetavý kňaz s dobrým srdcom, ktorý svoju službu konal úprimne a s láskou k ľuďom. Kňaz verný až do konca.“
- **Juraj (50 rokov):** „Bol veľmi dobrý organizátor. Spomínam si na tábory v Klačne s birmovancami. Vedel sa nadchnúť pre každé dobré dielo a mal veľké srdce. Keď ochorelo jedno dievča z farského spoločenstva, duchovne ju sprevádzal a krásne pripravil jej dušu na stretnutie s Pánom. Dokonca bol darovať aj krv, keď bolo treba.“
- **Marta (61 rokov):** „Náš milovaný pán dekan bol Boží muž, mal otvorené srdce pre každú ovečku. Stretli sme ho na Starých Horách v septembri 2025. Miloval veľmi našu mamičku Pannu Máriu. Ďakujem krásne za jeho nádherné poslanie tu na zemi.“
- **Erika (55 rokov):** „V čase, keď sme sa prísťahovali do Prievidze, nás privítal ako nových farníkov. Vždy mal trefnú odpoveď, keď sme sa pýtali na čokoľvek. Jeho homílie boli zasievané s presnosťou a s veľkou úctou k Pánu Bohu a Matke Božej. Užili sme si jeho prítomnosť len pár rokov, no v našich srdciach zanechal stopu.“
- **Marika (61 rokov):** „Bol tichým načúvateľom ľudskej duše, ktorej vedel udať smer bytia k pravej Pravde! Nech ho Pán Boh oslávi.“
- **Mária (60 rokov):** „V čase, keď som bola šéfredaktorkou a grafičkou časopisu Bartolomej, vnímala som pána dekana Bednára ako veľmi pedantného a zodpovedného pri tvorbe časopisu.“
- **Magdaléna (53 rokov):** „S veľkou úctou spomínam na pána dekana. V jednej homílii

zdôraznil, aby sme nebrali meno Božie nadarmo. Ak sa nám to niekedy stane, nech vždy pohotovo povieme: ‚Bože, milujem ťa, chválím ťa. Odprosujem ťa za tých, ktorí ťa nemilujú.‘ Dodnes mi v myslí znejú tieto jeho slová.“

- **Tonka (74 rokov):** „S pánom dekanom som spolupracovala ako katechétka. V tom čase, ako prišiel do našej farnosti, rozbehol prípravu pre birmovancov i na 1. sv. prijímanie. Obdivovala som jeho nesmierny zápal či už pri organizovaní táborov, alebo pri vytváraní spoločenstiev. Šiel naplno vo všetkom. Zapamätala som si jeho slová: ‚Vždy buďte zapálení. Vo všetkom. Vo farskom spoločenstve, v rodine. Ale buďte zapálení pre lásku k Bohu.‘“

Prpravila: Anna Gálová ml., foto: Mária Melicherčíková

Svoj organizačný talent využíval naplno

Pán dekan Ján Bednár pôsobil v našej farnosti 14 rokov a zanechal v nej nezmazateľnú stopu. Bol známy svojou horlivosťou a veľkým zápalom pre duchovný rast. Ako si na neho spomínajú členky detského speváckeho zboru Bartolomejčatá, dnes už manželky, mamičky a učiteľky Zuzana Šimkovičová a Matilda Turanská?

▪ V čase, keď prišiel pán dekan Bednár do Prievidze, boli ste ešte deti. Ako spomínate na jeho prvé stretnutia so speváckym zborom Bartolomejčatá? Vznik speváckeho zboru podnietili naše rehoľné sestry mariánky. Keď pán dekan Bednár prišiel do Prievidze, spievali sme pravidelne na detských sv. omšiach. Pán dekan Janko sa hneď nadchol a snažil sa skvalitniť nás po duchovnej aj po hudobnej stránke. Hoci sme boli ešte deti, vzbudil v nás zodpovednosť za túto službu, ktorú sme rady prijali a vykonávame ju doteraz.

▪ Pán dekan rád vytváral spoločenstvá. Veľmi mu záležalo na duchovnom raste veriacich. Organizoval denné detské tábory, letné tábory a mnohé iné aktivity. Ako ste to vnímali už aj ako mládežníci?

Matilda: Prvý letný tábor pod vedením pána dekana som absolvovala ešte ako dieťa a doteraz naň mám živé spomienky. Pán dekan bol v tábore počas celého času aktívne prítomný, zapájal sa do všetkých činností, bol jedným z nás. Neskôr som v táboroch pôsobila ako animátorka a vedúca a cítila som jeho plnú podporu. Vedela som, že mi verí a že môžem prevziať zodpovednosť za úlohu, ktorú mi zveril.

Zuzka: Ja som letné tábory zažila pod jeho „taktovkou“ ako animátorka a neskôr vedúca. Svoj úžasný organizačný talent vedel naplno využiť. Mali sme naplánovanú skoro každú minútu, čo je pre detí naozaj potrebné a pre efektívne strávený čas aj veľmi dôležité. Vždy sme všetko konzultovali všetci spoločne a nikdy nechýbala spätná väzba na možné vylepšenie. Podobne aj s našim spevokolom Bartolomejčatá sme každoročne organizovali týždenné letné sústredenia. Nemala som žiadnu obavu, lebo som vedela, že

pán dekan hocijaký problém vyrieši. Tiež som pravidelne chodievala na mládežnícke stretká, výlety a púte. Veľmi nás podporoval a staral sa aj o náš duchovný rast.

▪ Čo ste si najviac na ňom vážili?

Húževnatosť, pracovitosť, štedrosť, zodpovednosť, spoľahlivosť, dôslednosť, večný optimizmus, záujem o človeka a v neposlednom rade aj jeho prísnosť, vďaka ktorej sme mohli správne dospieť. Vždy bol otvorený pre pomoc druhým. Keď sme mali nejaký problém, bolo pre nás úplne prirodzené, že sme ho oslovili v dôvere, že nás vypočuje a pomôže. Bol akoby našim druhým otcom.

▪ Na ktorú jeho vlastnosť najradšej spomínate?

Hoci bol ozaj zásadový, nemal problém prehodnotiť situáciu a keď bolo potrebné, aj zmeniť svoj názor.

▪ **Bol kňazom s veľkým a chápacím srdcom. Ako to ovplyvnilo vašu vieru?**

Matilda: Pamätám si, ako mi dovolil chodiť na mládežnícke stretká, hoci môj vek ešte nezodpovedal určeným pravidlám. Pán dekan vnímal moju vnútornú túžbu a prijal ju.

▪ **Máte nejaký úsmevný príbeh?**

Máme jeden nezabudnuteľný úsmevný zážitok, na ktorý si spomínajú všetci účastníci púte do Ríma v lete roku 1999. Po dlhej ceste autobusom sme mali značné problémy nájsť naše ubytovanie. Zúfalý šofér autobusu sa s nami krútil snáď po celom Ríme. Keď prišla tá chvíľa, že sa mu podarilo nájsť správnu cestu, naša zbožná sestra Daniela do mikrofónu zahlásila: „A teraz 3-x sláva za to, že sme dobre doputovali!“

Všetci, na čele s pánom dekanom (s rukou v päst'), sme zborovo vykriekli: „Sláva! Sláva! Sláva!“

Sestrička Daniela pokorne dodala: „Ja som myslela 3-x modlitbu Sláva Otcu...“

O dobrú náladu bolo od tej chvíle postarané.

O tom, že toto bol nezabudnuteľný zážitok aj pre pána dekana, svedčí fakt, že na oslavu 30. výročia založenia zboru Bartolomejčatá dal upiecť tortu s nápisom: **SLÁVA! SLÁVA! SLÁVA!**

▪ **Čo konkrétne ste si odniesli z jeho pôsobenia do svojho života?**

Bol pre nás otcovskou autoritou. Pri ňom sme my, vtedajší mladí, vyrástli a dospeli. Veľmi nás podporoval a staral sa aj o náš duchovný rast. Máme krásne spomienky na rôzne akcie, stretká, tábory, výlety, púte... Svoj organizačný talent naplno využíval pre dobro všetkých. Naš spevokol Bartolomejčatá by isto nepretrval toľké roky, keby sme v ňom nemali oporu. Vždy sme sa na neho mohli spoľahnúť a vedeli sme, že nás podrží.

▪ **Čím bol podľa vás pán dekan výnimočný pre našu farnosť?**

Bol vnímavý na aktuálne potreby farnosti. Napríklad v tej dobe bolo málo katechétovej a veľmi veľa detí prihlásených na náboženstvo, čo si vyžadovalo náročnú organizáciu. Bol plný nadšenia pri práci nielen s deťmi a mládežou, ale aj pri organizovaní pútí, výletov, karnevalov... To je len zlomok jeho aktivít pre našu farnosť. V neposlednom rade treba spomenúť, že jeho zásluhou stojí kostol na sídlisku Zapotôčky.

▪ **Slúžil Bohu a ľuďom s najväčšou radosťou. Vždy naplno a až do konca. Aké slovo vďaka by ste mu v tejto spomienke venovali?**

Milý náš pán dekan Janko, prežili sme s vami veľa rokov. Ďakujeme za príležitosť byť súčasťou farského spoločenstva, za vašu podporu a mnohokrát aj trpezlivosť s nami. Aj vďaka vám naše detské priateľstvá pretrvávajú dodnes a náš vzťah s Bohom sa neustále prehľbuje. Nech vám dobrotivý Pán odmení vašu otcovskú lásku. Dovidenia v nebi!

Anna Gálová ml.

Foto: archív Matildy Turanskej

„...ukázal si mi cestu života, naplníš ma radosťou pred svojou tvárou.“
(Skutky apoštolov 2, 28)

Naplníš ma radosťou - aj tam, kde by to svet nečakal

Veľkonočné obdobie nám neprináša lacný optimizmus ani povinný úsmev. Prináša hlbšiu radosť, ktorá sa rodí zo stretnutia so zmŕtvychvstalým Kristom. Je to radosť, ktorá nepopiera smútok, bolesť a rany, ale premieňa ich a dáva im zmysel. Nie je únikom z reality, ale novým spôsobom jej prežívania vo svetle víťazstva života nad smrťou.

Radosť na pevnom základe

Keď Cirkev vo Veľkonočnom období spieva: „Raduj sa, Cirkev Kristova!“, nejde o prázdnu formulu. Ide o vyznanie viery. Kresťanská radosť nevyrastá z toho, že je všetko ľahké, ale z toho, že Kristus vstal z mŕtvych. A ak vstal z mŕtvych, potom smrť nemá posledné slovo, hriech nemá poslednú moc a temnota nemá posledné právo nad človekom.

Práve preto je radosť podstatnou črtou kresťana. Nie ako povrchná veselosť, ale ako ovocie viery. Tam, kde človek skutočne žije z evanjelia, sa postupne rodí aj radosť. Niekedy tichá, inokedy silná a jasná, ale vždy zakorenená hlbšie než v momentálnej nálade.

Radosť viery podľa Písma

Sväté písmo hovorí o tejto radosi slovami, ktoré Cirkev číta ako prísľub i skúsenosť: „*Pána mám vždy pred očami, lebo je po mojej pravici, aby som sa nezakolísal. Preto sa raduje moje srdce a môj jazyk plesá, aj moje telo odpočíva v nádeji. Lebo nenecháš moju dušu v podsveťi a nedovoliš, aby tvoj Svätý videl porušenie.*“ (Sk 2, 25-27) Tento text nie je len krásnou modlitbou dôvery. Vo veľkonočnom svetle sa stáva svedectvom, že Boh neopúšťa svojho Pomazaného a že v Ježišovi, v ktorom sme sa stali Božími dedičmi a spoludedičmi Krista (porov. Rim 8, 17), neopúšťa ani nás.

Biblická radosť nevychádza z priaznivých okolností, ale z Božej blízkosti. „*Pána mám vždy pred očami*“ - práve tu je jej prameň. Človek sa nezakolíše nie preto, že by bol silný sám zo seba, ale preto, že Pán je pri jeho pravici. Kde sa stráca vedomie Božej prítomnosti, tam sa ra-

dosť mení na výkon alebo pretváрку. Kde je živý vzťah s Bohom, tam aj uprostred skúšok zostáva nádej, ktorá sa mení na radosť (porov. Prís 10, 28)

Nie len úsmev, ale vnútorné svetlo

Dnešný svet často zamieňa radosť za zábavu, rozptýlenie alebo emocionálne vzrušenie. Lenže kresťanská radosť je niečo iné. Môže byť tichá. Môže niest' v sebe slzy. Môže kráčať cez kríž.

Po Veľkej noci vieme, že pravá radosť sa nerodí mimo obety, ale prechádza cez ňu. Zmŕtvychvstalý Kristus si ponecháva rany aj po vzkriesení. Nie preto, že by víťazstvo bolo neúplné, ale preto, že aj rany môžu byť premenené na miesto slávy.

Aj preto kresťan nemusí predstierať, že ho nič nebolí. Jeho radosť nespočíva v popieraní bolesti, ale v istote, že bolesť nie je konečný horizont života. Radosť Veľkej noci je svetlo, ktoré neodstraňuje každú temnotu naraz, ale určuje jej hranicu.

Radosť ako vierohodnosť kresťana

Ale skúsme to posunúť aj trochu ďalej. Od radosi, ktorá naplní nás, k radosi, ktorá nás ženie deliť sa o ňu, pretože k tomu sme povolani (porov. Mt 28, 19-20). Pápež František k tejto téme hovorí: „*Buď Ježiša ohlasujeme s radosťou, alebo ho neohlasujeme, pretože iný spôsob ohlasovania nie je schopný priniesť pravdivú skutočnosť o Ježišovi. Preto kresťan, ktorý je nešťastný, smutný či nespoľahlivý, alebo, čo je ešte horšie, urazený a plný zášty, nie je vierohodný. Bude hovoriť o Ježišovi, no nik mu neuverí! Raz mi jeden človek povedal, keď hovoril o takýchto kresťanoch: „Sú to kresťania*

s rybacím výrazom tresky!‘ Čo znamená, že nič nevyjadrujú, sú akísi nijakí. Radosť je neodmysliteľná. Je nevyhnutné, aby sme bdeli nad svojimi pocitmi.“

Tieto slová nie sú výčitkou voči tým, ktorí trpia. Sú výzvou, aby sme si nenechali ukradnúť jadro evanjelia. Ak Kristus naozaj žije a je medzi nami prítomný, kresťanstvo nemôže byť len náboženstvom povinnosti, únavy a zatrpknutosti. Bez radosti sa viera stáva suchým systémom. S radosťou sa stáva svedectvom. Ako to uskutočniť? Odpoveď nám dáva svätá Matka Tereza: „Snaž sa, aby ľudia po stretnutí s tebou odchádzali vždy trochu šťastnejší.“ Stačí tak málo.

Ochutnávka večnosti

Katechizmus Katolíckej cirkvi ide ešte hlbšie, keď hovorí: „Viera nám dáva ako by vopred okusovať radosť a svetlo oblažujúceho videnia, ktoré je cieľom nášho putovania tu na zemi. Potom budeme vidieť Boha ‚z tváre do tváre‘ (1Kor 13,12), ‚takého, aký je‘ (1Jn 3,2). Viera je teda už začiatkom večného života:“ (KKC 163) Radosť kresťana nie je len odmenou za priaznivé obdobie života. Je predchuťou budúcej plnosti. Viera otvára v člove-

ku priestor, kde už teraz vstupuje svetlo večnosti. Preto sa kresťanská radosť môže objaviť aj tam, kde by ju svet nečakal: pri lôžku chorého, v zápase o vieru, v tichu modlitby, v obyčajnej službe, v odpustení, ktoré veľa stojí.

Ako ju žiť dnes

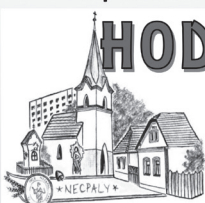
Velkonočná radosť sa v nás neudrží sama od seba. Potrebuje vzťah s Kristom. Potrebuje modlitbu, sviatosť, Božie slovo i spoločenstvo Cirkvi. Pravá kresťanská radosť neprichádza ako náhoda. Rodí sa tam, kde človek vedome otvára Kristovi svoj deň. Kde ďakuje viac než reptá. Kde nešíri len kritiku, ale aj nádej. Kde sa nenechá uzavrieť do seba, ale stáva sa pre druhých nositeľom pokoja, dobra a svetla.

A preto skúsme v tomto veľkonočnom období prijať aj malú domácu úlohu. Siahnime po textoch pápeža Františka *Evangelii gaudium* alebo *Gaudete et exsultate*. Čítajme ich nie ako povinnosť, ale ako pozvanie. Môžu nám pomôcť znovu objaviť, že radosť nie je okrajovou ozdobou kresťanského života, ale jedným z jeho najpravdivějších znakov.

Bronislav Antoš, diakon

Pri príležitosti nepsalských hodov Vás srdečne pozývame na

HODOVÚ SVÄTÚ OMŠU S PROCESIOU

v nedeľu 26. apríla 2026 o 11.00 h. pri kaplnke v Necpaloch.

Stretnutie veriacich o 10.30 h. pri križi pri Rajčuli

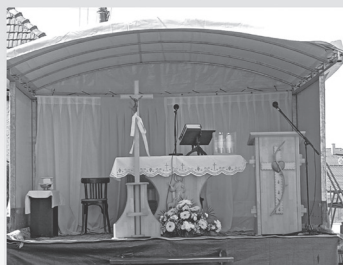
Hodové popoludnie s programom
od 15.00 – 18.00 h.

zábava na starej ceste v Necpaloch
s hudobno-speváckou skupinou Dúbrava,
posedenie, občerstvenie

ÚČASŤ V KROJOCH VÍTANÁ!!!

TEŠÍME SA NA VÁS!

Príďte so svojimi príbuznými, priateľmi
a vychutnajme si spoločne
sviatočnú hodovú atmosféru

P
O
Z
V
Á
N
K
A

Doxológia - „Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi“

Eucharistická modlitba vrcholí slovami, ktoré možno dobre poznáme, no nie vždy ich naplno vnímame: „Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi máš ty, Bože, Otče všemohúci, v jednote Ducha Svätého všetku úctu a slávu po všetky veku vekov.“ Táto krátka modlitba, nazývaná doxológia, je slávnostným vyvrcholením celej obety svätej omše.

Počas celej eucharistickej modlitby si Cirkev pripomína veľké Božie skutky: ďakuje, prosí, vzýva Ducha Svätého a sprítomňuje Kristovu obetu. Doxológia akoby všetko toto zhrňala a smerovala k jedinému cieľu - k oslave Boha Otca. Nie je to len záver modlitby, ale jej vrchol, moment, keď sa všetko spája do jedného veľkého chválospevu.

Veľké Amen

Zvlášť silné sú slová „skrze Krista, s Kristom a v Kristovi“. Pripomínajú nám, že k Bohu neprichádzame sami. Je to Ježiš, ktorý nás vedie, spája so sebou a prináša naše modlitby Otcovi. „Skrze Krista“ - On je cesta. „S Kristom“ - nie sme sami, ale sme súčasťou jeho tela. „V Kristovi“ - náš život je ponorený do jeho lásky a obety. Dôležité je uvedomiť si, že nejde iba o slová kňaza. Aj keď ich vyslovuje on, modlí sa nimi celá Cirkev. A práve preto nasleduje odpoveď ľudu: „Amen.“ Toto „Amen“ sa často nazýva veľké Amen. Nie je to len formálne ukončenie modlitby, ale silné vyznanie viery: „Áno, verím. Áno, súhlasím. Áno, prijímam.“

Slovom aj obrazom

V tejto chvíli však liturgia nehovorí len slovami - hovorí aj obrazom. Kňaz pozdvihuje kalich a paténu s Telom a Krvou Krista. Je to jednoduché gesto, ale nesie v sebe hlbokú symboliku. Môžeme v ňom vidieť obraz Kalvárie: Kristus, ktorý je „pozdvih-

nutý“ na kríži a zároveň obetovaný Otcovi za spásu sveta. To, čo sa kedysi udialo na Golgote, sa teraz sprítomňuje na oltári - ticho, bez hluku, ale s tou istou láskou.

Kalich nám pripomína Kristovu krv vyliatu za nás, paténa jeho telo vydané. A keď sú tieto dary pozdvihnuté, akoby sa celý svet spolu s nimi dvíhal k Bohu. V tej chvíli sa k tejto obete môžeme pripojiť aj my: so svojimi radosťami, starosťami, námahami i slabosťami.

Aj preto má naše „Amen“ takú váhu. Nie je to len odpoveď na slová, ale odpoveď na obetu. Je to naše osobné pripojenie sa ku Kristovi na Kalvárii aj k jeho oslave Otca. Je to chvíľa, keď môžeme povedať: „Pane, prijmi aj mňa.“

Doxológia nám tak pripomína jednoduchosť, ale dôležitú pravdu: cieľom nášho života je oslava Boha - a cesta k nej vedie vždy cez Krista.

Oto Dokoupil, kaplán
Foto: Mária Melicherčíková

Tip pána kaplána:

V závere eucharistickej modlitby nezostaň len „ticho prítomný“. Keď zaznie „Skrze Krista...“, vedome vlož do tejto obety aj svoj deň - a svoje „amen“ povedz tak, aby bolo skutočným „áno“ Bohu.

...tri otázky pre Silviu Ligasovú a Zuzanu Šrámkovú, účastníčky Extrémnej Krížovej Cesty

V Pôstnom období už po deviatykrát prebiehala na Slovensku Extrémna Krížová Cesta (EKC). Tá prievidská sa začínala v Kostole sv. Bartolomeja. Pútnici počas nej rozjímali nad životom sv. Matky Terezy, riadiac sa mottom: „Láska je bezhraničná.“ Patrili medzi nich aj podnikateľka a matka 4 detí Silvia Ligasová z Kanianky (49 rokov) a administratívna pracovníčka a matka 3 detí Zuzana Šrámková (50) z Prievidze. Spýtali sme sa ich, ako túto cestu prežívali.

1 Aká osobná túžba vás motivovala absolvovať Extrémnu Krížovú Cestu?

Silvia: Bola to túžba po intenzívnom čase s Bohom. Nešlo o výkon, ale o vedomé otvorenie srdca. Niekedy mám pocit, že Bohu dávam iba zvyšky svojho času.

Zuzana: Nemala som konkrétnu túžbu. Táto výzva si ma pritiahla sama. Išla som do nej s veľkým očakávaním, či to zvládnem a ako to budem prežívať.

Silvia (vľavo) a Zuzana (vpravo)

2 Čo bolo pre vás z celej krížovej cesty najťažšie? A čo vás povzbudzovalo napriek silnému extrému túto cestu dokončiť?

Silvia: Najťažšie bolo veriť, úplne odovzdať, že to bude dobré, že nenarobím organizátorom starosti, pretože som krátko po zápale oboch achiloviek. A keď prichádzala bolesť (a tomu verte, že prichádzala), mne pomohli svätí. Tých si ja osobne beriem vždy na pomoc. Napríklad páter Dolindo a jeho: „Ježišu, ty sa o to postaraj!“ Alebo moja milovaná Faustinka a jej: „Dôverujem ti.“

Zuzana: Najťažší bol pre mňa z hľadiska fyzických síl výstup na Maguru. Siahla som si pri ňom - ako sa hovorí - na samé dno. Ale práve vtedy som cítila Božiu blízkosť najviac. Mala som v sebe pokoj a istotu že ma v tom nenechá a pomôže mi to zvládnuť. A na Magure prišli aj slzy šťastia. Počas celej cesty ma povzbudzovala aj moja kamarátka Siska Ligasová. Jej obetavosť a blízkosť ma doviedli až do cieľa, za čo jej veľmi pekne ďakujem!

3 S akým silným odkazom ste sa vrátili domov?

Silvia: Bohu nikdy nedokážeme splatiť to, čo pre nás urobil. Jeho láska nie je dlh, ktorý treba vyrovať. Je to dar, ktorý máme prijať! Táto naša noc bola len odpoveďou lásky na Lásku.

Zuzana: Vrátila som sa posilnená vo vedomí, že Boh ma nikdy neopustí. S vierou v neho dokážeme aj zdanlivo nemožné.

Anna Gálová ml., foto: archív respondentiek

Muž viery

Žit' ako svätý Jozef

Postava svätého Jozefa patrí medzi najtichšie, a predsa najhlbšie v celom kresťanskom poslanstve. Evanjeliá o ňom nehovoria veľa. No práve v jeho mlčaní sa skrýva múdrosť, ktorá presahuje slová. Jozef nie je mužom veľkých prejavov, ale činov, ktoré vychádzajú z hlbokého vnútorného rozlišovania.

Jeho múdrosť sa najviac ukazuje v situácii, keď sa dozvedá o Máriinom tehotenstve. Namiesto unáhleného súdu či hnevu volí cestu milosrdenstva. Rozhodne sa ju potajomky prepustiť, aby ju nevystavil hanbe.

Vnútorná sila

Tento postoj nie je slabosťou, ale dôkazom vnútornej sily a schopnosti vidieť viac než len vonkajšie okolnosti. Jozef dokáže spojiť spravodlivosť s láskavosťou, čo je jadrom pravej múdrosti.

Nepredstavujeme si Jozefa ako flegmatika. Hoci nám evanjeliá nezanechali žiadne Jozefove slová, byzantská liturgia rada opisuje vnútornú búrku, ktorá buráca v Jozefovom vnútri pri pohľade na Máriu v požehnanom stave, kde chýba akékoľvek vysvetlenie. Celkom prvý známy akatist k Bohorodičke uvádza, že Jozef sa doslova „umáral pochybnosťami, chvel a trápil sa“.

Poslušnosť Bohu

Múdrosť Jozefa sa prejavuje aj v jeho

poslušnosti Bohu. Keď vo sne prijíma Božie poslanstvo, neváha konať. Nehľadá výhovorky ani istoty, ale dôveruje. Prijíma Máriu za manželku a stáva sa ochrancom Ježiša. Jeho život ukazuje, že múdrosť nie je len o poznaní, ale o schopnosti správne konať v konkrétnych situáciách. Jozef je zároveň mužom pokory. Nevyhľadáva uznanie, nestavia sa do popredia. Svoje poslanie žije v skrytosti každodenného života - v práci, starostlivosti o rodinu a vernosti povinnostiam. Práve v tejto obyčajnosti sa odhaľuje jeho výnimočnosť.

Pre dnešného človeka je Jozef vzorom, že múdrosť nie je výsadou vzdelaných či mocných. Je dostupná každému, kto má otvorené srdce, schopnosť načúvať a odvahu konať dobro. Jozef nás učí, že pravá múdrosť rastie z ticha, dôvery a vernosti aj v malých veciach.

Z knihy Juraja Pigulu *Žit' ako svätý Jozef* spracoval Miroslav Turanský

Blahoželanie

V piatok 24. apríla 2026 oslávi svoje **60. narodeniny** pán farár **Jozef Repko**, ktorý v našej farnosti Prievidza-mesto pôsobí od júla 2022. S vdakou za jeho službu mu do ďalších rokov želáme veľa Božieho požehnanja, pevné zdravie, veľa trpezlivosti a darov Ducha Svätého pri riešení každodenných problémov a nech ho nikdy neopúšťajú pokoj a radosť!

Veriaci z Prievidze

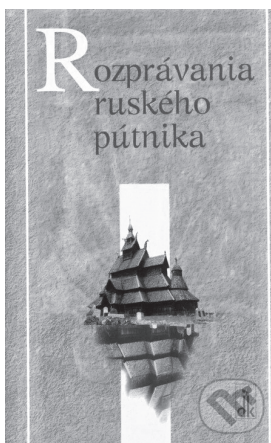

Rozprávania ruského pútnika

Poznáte to, o nejakej knihe, filme či divadelnom predstavení ste počuli už veľa-krát, ale zatiaľ neprišiel ten rozhodujúci impulz a správny čas, aby ste sa s ním stretli. A zrazu príde a vy sa tešíte, akoby ste spoznali starého priateľa.

Ústrednou témou anonymného ruského spisu z 19. storočia, ktorý bol objavený na hore Athos, je modlitba. „Bez prestania sa modlite“, vyzýva sv. Pavol v Prvom liste Solúnčanom. Rozprávač diela tieto slová zoberie vážne a hľadá spôsob, ako ich uskutočniť. Putuje rozľahlou krajinou, navštevuje sväté miesta, pýta sa ľudí, až nájde starca, ktorý sa mu stane duchovným učiteľom.

Pane Ježišu Kryste, zmiluj sa nado mnou. Tieto slová, známe aj ako Ježišova modlitba, sú pre pútnika tým evanjeliovým pokladom ukrytým v poli. Knihu sme počúvali so spolubratom počas dlhej cesty autom. Hlas pani Hildy Michalíkovej bol príjemný. Hodiny plynuli a pútnik stále krúžil okolo modlitby. Je to naozaj monotematická kniha. O to viac prekvapí, že je taká zaujímavá. Pútnik odkrýva ďalšie vrstvy zmyslu a praxe modlitby. Do deja vstupujú nové postavy a každá prináša svoj príbeh a špecifický

pohľad na tému. Modlitba sa pre každú z nich stala životom a viacerým z nich život aj zachránila.

Modlitba je cestou obrátenia, teda evanjeliovej *metanoie* - zmeny zmysľania. Naša pozornosť prirodzene tiahne k našim emóciám, myšlienkam, k obrazu, ktorý si o sebe vytvárame. Modlitba ja zameraním našej pozornosti na Boha. Naozaj je obrátením nášho vnútorného pohľadu od nás k nemu. Slová ho nemôžu postihnúť, ale môžu byť pre nás vôdzkou, cez ktorú neúnavne priťahujeme našu prelietavú myseľ k neviditeľnému základu a zmyslu všetkého. Postupne sa vďaka tomuto cvičeniu bude Boh stále viac stávať naším stredom, naším pohľadom, ktorým v skutočnosti je. Nastane prítomnosť spoznať aj tohto priateľa priateľov. Aj tých seriálových.

Peter Pikulík, OFMConv
Foto: www.martinus.sk

S horiacim srdcom

*Pokoj vám
vraví nám
Ježiš
v rukách diery.
Tak teraz už verím?
Hori moje srdce?
Poznáva Ťa, Pane?
Vidím Tvoje rany,
mlčky hľadím na ne.*

*Pozriem na Tvoj bok,
pozriem - Tvoje ruky.
Dotknem sa ich, Ježiš.
Prežíval si muky
a ja som len stál
a nechal Ťa v úzkych.
A Ty práve pre mňa
slávne vstávaš z mŕtvych.
No ja to neviem prijať,*

*hanbou klopím zrak.
S láskou vravíš - človek,
nechaj to už tak.
Kde je tvoja vina
a kde je tvoj hriech?
Moja krv ich zmyla,
už ich tu viac niet.
Pokoj mám
tebe dám
človek*

*v srdci vďačnosť.
Chod' a preži radosť.
Chod' a preži radosť.
Chod' a preži radosť!
Tancuj celým bytím!
Tak obrovskú lásku
ja - Boh k tebe cítim.
Čuduješ sa stále,
že si ťa tak hájím?
Sľúbil som ti predsa:
Budeš so mnou v raji...*

Janka Lajčáková

360 rokov

V prvých marcových dňoch tohto roka uplynulo presne 360 rokov odo dňa, keď členovia jediného mužského rádu pôsobiaceho v súčasnosti v našom meste začali v Prievidzi svoju činnosť.

V roku 1642 vznikol v Podolínci kláštor piaristov. Pôsobil tu aj Slovák páter Pavol Frankovič-Horváth, ktorý sa stal neskôr prvým rektorom v Prievidzi.

Prví piaristi

Z Podolínce prišli piaristi v roku 1666 do Prievidze, kde založili prvý piaristický kláštor na území Uhorska. Urobili tak na podnet majiteľov bojnického panstva, Pálffyovcov. Gróf Pavol Pálffy sa rozhodol rekatolizovať Prievidzu a jej okolie. Po jeho smrti v roku 1653 pokračovala v tomto úsilí jeho manželka Františka Pálffy Khuenin de Belassi. Obrátila sa na Václava Opatowského, poľského provinciála rehole piaristov, a ponúkla mu vytvorenie rehoľného domu v Prievidzi. Dohodu uzavreli 17. februára 1666. Jej výsledkom bola fundačná listina, ktorá položila základ rozkvetu školstva v meste.

Fundácia znela pre 12 kňazov. Zakladateľka sa zaväzovala postaviť kolégium so školou. Do Prievidze prišli prví dvaja piaristi v marci 1666. Zdroje sa v presnom datovaní rozchádzajú, no najpravdepodobnejšími dňami ich príchodu sú 3., resp. 6. marec. Prichádzajúci páter Pavol Frankovič-Horváth a klerik František Hanácius (Hanák), pôvodom Moravan, vedeli výborne po slovensky. Frankovič začal s novostavbou kostola a Hanák začal učiť deti zemanov a panských úradníkov na bojnickom zámku.

28. augusta 1666 slávnostne položili základný kameň kláštora. Na jeseň pôsobilo v Prievidzi už päť piaristov a sídlili v meštianskom dome na námestí. Vyučovať začali v tom istom období v mestskej kúrii. Prví žiaci boli z Prievidze a okolia, no povest' školy začala čoskoro priťahovať aj žiakov z rôznych iných miest.

Grófka Pálffy Khuenin zomrela 9. mája 1672. Nový provinciál Frankovič podpísal po jej smrti s grófkynými deťmi obnovenie prievidzskej fundácie, a tak bol kláštor hmotne zabezpečený.

Ťažkosti a nepokoje

Činnosť piaristov v Prievidzi bola prerušovaná nepokojmi spôsobenými tureckými a Tökölyho vojskami. V roku 1673 sa museli uchýliť do Podolínce. Stavba kolégia bola dokončená v roku 1674, školské priestory a kostol o rok neskôr. Do kláštora sa nast'ahovalo 5 kňazov a 10 klerikov. Nová škola, otvorená v roku 1675, mala kapacitu 330 žiakov a vyučovalo sa tu písanie, matematika, rétorika, hudba, filozofia a história. Okrem pedagogickej činnosti sa piaristi venovali aj pastoračii a do konca 17. storočia spravovali na Hornej Nitre všetky opustené katolícke farnosti.

26. septembra 1678 Tökölyho vojská vypálili okolité dediny a neobišli ani Prievidzu. V kláštore ostali len dvaja piaristi: klerik Wolfgang a fráter Šimon. Tých kuruci chytili a mučili. Život im zachránil neznámy poľský dôstojník. Kláštor a kostol boli zdevastované. Piaristi sa vrátili do mesta v septembri 1680. V roku 1681 však Prievidzu napadli opäť, tentokrát kurucké a turecké vojská. Piaristi sa znovu uchýlili do Podolínce. V kláštore ostávalo v tomto čase len niekoľko pátrov, ktorí dokázali pracovať aj v najťažších podmienkach.

Ďalší rozvoj

Dekrétom zo 16. mája 1692 boli uhorské kláštory, vrátane prievidzskeho, vyčlenené z poľskej provincie. Následne v roku 1695 boli pričlenené k nemeckej provin-

cii vo forme viceprovincie. Prievidzský kláštor mal 13 kňazov. Prvým viceprovinciálom sa stal prievidzský rektor Lukáš Möscher, sídlom viceprovincie sa stala Prievidza.

Po Satmárskom mieri v roku 1711 začali piaristi v Prievidzi po časoch nepokojov a po morovej epidémii v rokoch 1709 - 1710 opäť vyučovať. Otvorili 4 triedy a mali zapísaných 100 žiakov. Neskôr to bolo 300 žiakov. Pod vedením Františka Hanáka nacvičovali divadelné predstavenia, fungoval hudobný a spevácky zbor.

V roku 1740 začali stavať nový kostol na ruinách starého. Dokončený bol v roku 1753 a interiér v roku 1765.

V roku 1766 prievidzskí piaristi oslavovali storočnicu príchodu do mesta. Za tento čas škola zaznamenala mnohé úspechy a vychovala rad výborných vzdelancov - notárov, richtárov, senátorov, vysokoškolákov i piaristov. V Prievidzi bolo spolu s novicmi 42 rehoľníkov, čo bolo najviac spomedzi všetkých kolégií v Uhorsku.

Smerom k súčasnosti

Počas 360 rokov, okrem pokojných a radosných dní, naplnených aktívnou činnosťou a rozkvetom, prežívali piaristi v našom meste aj časy útlaku, prenasledovania a vyhostenia z miest, ktoré sa pre nich stali domovom. Nie je to tak dávno, keď sa po desaťročiach nútenej odmlky mohli vrátiť do svojho kláštora v Prievidzi.

Už v roku 1993 začali skromne, s dvomi

ročníkmi základnej školy, opäť naplňovať svoje hlavné poslanie, ktorými sú vzdelávanie a výchova detí a mládeže. V roku 1996 po siedmich desaťročiach reaktivovali tiež činnosť svojho gymnázia. Postupne k spomínaným vzdelávacím inštitúciám pribudli stredná odborná škola a taktiež materská škola, fungujúce pod názvom Piaristická spojená škola Františka Hanáka v Prievidzi.

Spoločne si zažejajme, aby aj počas ďalších desaťročí v našom meste zanechávali stopy členovia a odchovanci rehole piaristov.

Pavol Schmidt

Romantický pohľad na okrajovú časť starej Prievidze s komplexom piaristického kostola a kláštora z roku 1865. Zdroj: András Koltai, Maďarské piaristické múzeum

Zdroje:

SCHMIDT, P.: *Rehoľa piaristov na Slovensku a ich činnosť v rokoch 1945 - 1960. Diplomová práca. Ružomberok: Katolícka univerzita, 2001;*

ZEMEK, M.: *Počiatky provincie strednej Európy a vznik komunity v Podolínci 1617 - 1622, In: Podolínec 1642 - 1992;*

MIŠÍK, M.: *Prievidza. Banská Bystrica 1971;*

VALACH, J.: *Piaristi v Prievidzi 1666 - 1996. Prievidza 1996;*

ČELOVSKÝ, F.: *Podolínec 1642 - 1992.*

Zborník štúdií; NOVÁK, J.: Bojnice a okolie. Stredoslovenské nakladateľstvo 1961.

Cesta piaristických pútnikov nádeje do Assisi

„Blažený ten, kto kráča po ceste pokoja.“ Pred 800 rokmi týmito slovami, svätý František, patrón Talianska a pokorný „Boží blázon,“ pozýval svojich bratov vykročiť. V pondelkové ráno 23. februára 2026 sme však cítili, že tichým, ale naliehavým hlasom volá na cestu aj nás.

On kedysi kráčal pešo, bosý, s piesňou na perách. My, obutí, zababušení v troch vrstvách oblečenia, s nachystanými rožkami, horalkou v ruksaku a túžbou v srdci sme sa rozhodli vykročiť zo svojho komfortu.

Hluk za ticho

Budík o 3:30 ráno bol prvým neoficiálnym volaním k modlitbe. Ešte nám stále nevyrchal adrenalin z nedelňajšieho zápasu AS Rím a Cremonese a nás už v dialke očakávala nová výzva - vymeniť hluk sveta za ticho, ktoré tak veľmi potrebujeme. Skupina dvadsiatich troch slovensko-talianskych pútnikov sa za tmy spiacého Ríma rozdelila do štyroch áut. Naše malé talianske „žehličky“ rezali rannú hmlu a v ich stiesnenom, no srdečnom priestore pomaly oživalo niečo hlbšie než len únava. Hoci sa časy od života Františka zmenili, podstata putovania zostala nedotknutá - hľadanie vnútornej slobody a odvahy vykročiť zo seba smerom k Bohu i k sebe navzájom.

Svätý František

Po približne 3 hodinách cesty sme dorazili do srdca Umbrie, Assisi. Vzhľadom na veľký záujem pútnikov je nutné sa vopred prihlásiť cez oficiálnu stránku baziliky, nakoľko kapacitné možnosti sú obmedzené. Vstupy sa otvárajú od 7:30 do 18:30 a počas jednej polhodiny prejde približne 700 až 800 pútnikov. Spolupracuje tu veľké množstvo dobrovoľníkov a vstup je realizovaný v tichej modlitbe a samostatnej adorácii.

Práve v tom tichu sme stáli tvárou v tvár jeho pozostatkom. Človeka až zamrazil, keď si uvedomí, aká maličká bola jeho kostra - merala len niečo okolo 158 centimetrov. Ľudia vtedy boli síce nižší, no pri ňom

tá fyzická drobnosť priam bije do očí. Človeku hneď napadne: Ako by sme na svätého Františka pozerali dnes, keby sme ho stretli v našom svete? Pravdepodobne by sme nad ním len mávli rukou, alebo by sme ho pre jeho nízky vzrast a chudobu považovali za niekoho celkom nepodstatného.

On však celým svojím životom dokazuje, že skutočná veľkosť sa nemeria tým, ako vysoko vyčnievame nad ostatných, ale hĺbkou našej pokory. On nás svojou maličkosťou učil, že svätosť začína vtedy, keď máme odvalu stať sa malými pred Bohom. O 9:00 sme slávili spoločnú svätú omšu v Hornej bazilike. Tu, v Eucharistii, sme načerpali silu premeniť zážitky z púte na skutky lásky.

Oprava nášho vnútra

Po svätej omši naše kroky viedli do Svätej vyzliekani k hrobu blahoslaveného Carla Acutisa. Tu nás čakalo najväčšie prekvapenie - prijatie u emeritného biskupa Mons. Domenica Sorrentina, ktorý spravuje Assisi. Pripomenul nám, že každý z nás stojí na svojom vlastnom „duchovnom námestí“. Podobne ako František, aj my sme pozvaní k slobode od zbytočných starostí, aby sme sa sami stali darom pre iných.

Popoludnie patrilo tichu v San Damiano. Uprostred olivových hájov sme vnímali Františkov hlboký vzťah k stvoreniu. V tichu tohto kostolika sme si uvedomili, že každá oprava nášho vnútra začína v pokore pred Stvoriteľom.

Završenie cesty patrilo Porciunkule. V tomto maličkom kostolíku František odovzdal svoju dušu Bohu. Pripomenul nám, že človek, ktorý nič nevlastní, môže vlastniť všetko, ak má v srdci Boha.

„Hlásajte evanjelium vždy, a ak to bude potrebné, aj slovami.“ Z Assisi sme odchádzali s vedomím, že naša púť sa nekončí v cieľi cesty, ale pokračuje v našich každodenných životoch. Skúsenosť stíšenia a pokory, ktorú sme načerpali, si nesieme domov, aby sme o Božej láske svedčili predovšetkým svojim životom.

Nech je tento čas putovania pre nás všetkých posilou v prebiehajúcom Pôstnom období. Požehnané dni stíšenia a radostné očakávanie víťazstva Zmŕtvychvstalého Krista vám vyprosuje skupina pútnikov od piaristov. Pokoj a dobro!

Kristínka Kubjatková

POZVÁNKA

Púť Krakov

V piatok 1. mája 2026 vás pozývame na 19. rozhlasovú púť Rádia Lumen do Sanktuária Božieho Milosrdenstva v Krakove.

Hlavný celebrant a kazateľ:	Mons. Stanislav Stolárik, rožňavský diecézny biskup
Hudobný hosť:	skupina Skalka z Hornej Oravy
Poplatok za dopravu:	25 € (deti do 15 rokov - 15 €)
Odchod od farského kostola:	v piatok ráno o 4:00 hod
Odchod z Krakowa:	17:00 hod.

Dobrovoľné cestovné poistenie: vek do 69 rokov - 2 €; 70 a viac: 4 €; ak požadujete aj poistenie, treba pri prihlásení uviesť dátum narodenia (poistenie si môžete zabezpečiť aj individuálne).

Je potrebné zobrať si so sebou pútnickú stoličku, dáždňik alebo pršíplášť, jedlo a pitie. Zaujímavosť sa môžu zapísať v sakristii farského kostola a zaplatiť poplatok. Bližšie info na tel. č.: 0948 370 352 (podrobný program púte nájdete na www.lumen.sk)

V Eucharistii objavila radosť

(Svätá Alžbeta Setonová)

Podobne ako biblický Jób, zakúsila veľa bolesti. No nevzdávala sa. Prijala svoj údel a hoci ho nechápala, neobviňovala zo svojich ťažkostí Boha. Sv. Alžbeta Setonová, pôvodne členka episkopálnej cirkvi, sa aj vďaka tomu, čo prežila, stala katolíčkou. A Eucharistia do jej života priniesla radosť, o akej sa jej ani nesnívalo.

Sv. Alžbeta Setonová, rodným menom Bayleyová, sa narodila 28. augusta 1774 v New Yorku. Jej otec bol vplyvným lekárom, matka pochádzala z rodiny episkopálneho pastora. Keď mala Alžbeta tri roky, mama jej zomrela. O rok neskôr prišla aj o malú sestru. Otec sa čoskoro znova oženil, ale toto manželstvo sa skončilo rozlukou a nevlastná mama Alžbetu odmietla. Spolu so sestrou ju poslali k strýkovi.

Radosti i problémy

Z Alžbety vyrástla vzdelaná a sčítaná mladá žena. Ako 19-ročná sa vydala za Viliama Setona, syna bohatého námorného obchodníka. Dostala sa do tých najvyšších spoločenských kruhov, priatelila sa s osobnosťami, ktoré dnes považujeme za zakladateľov Spojených štátov amerických (napr. George Washington). S manželom mali päť detí, ona si však i tak nachádzala čas na dobročinnú prácu v New Yorku. Medzi chudobnými bola známa ako „protestantská milosrdná sestra“.

Jej šťastné manželstvo netrvalo dlho. Obdobie skúšok sa začalo po smrti Viliamovho otca. Viliam po ňom prevzal riadenie obchodov, no nedarilo sa mu a napokon skrachoval, čo niesol veľmi ťažko. Rodinu začalo poznamenávať jeho sebaobviňovanie, stres a nedostatok. K tomu všetkému ešte aj ochorel na tuberkulózu a lekári mu odporúčali zmeniť klímu. Alžbeta sa teda spolu s ním a najstaršou dcérou Annou vybrala na cestu do Európy. Rodina plánovala stráviť nejaký čas u svojich obchodných partnerov, bohatých Filicchiovcov z územia dnešného Talianska.

Láska k Eucharistii

Po náročnej ceste loďou cez Atlantický oceán uviazli Setonovci kvôli epidémii žltej zimnice, ktorá sa šírila v New Yorku, v karanténe. Skoro mesiac strávili vo veľmi nehostinných podmienkach. Zo začiatku spali len na holej podlahe, boli v chlade a bez jedla.

Osem dní po prepustení z karantény Viliam zomrel. Alžbeta sa tak ako 28-ročná stala vdovou a navyše zostala sama s dcérou v cudzej krajine. Postarala sa o ňu rodina Filicchiovcov, ktorá ju prijala k sebe a pomáhala jej prekonať prvé chvíle tohto náročného obdobia.

Alžbeta sa so svojou bolesťou neustále utiekala k Bohu, a keďže nikde nablízku nenachádzala protestantský kostol, začala spolu s Filicchiovcami chodiť do katolíckeho. Filicchiovci jej vysvetľovali prax katolíckeho prežívania viery a rozprávali jej o reálnej Božej prítomnosti v Eucharistii. Práve vďaka ich láske uverila, že v Eucharistii sa ukrýva pravda.

Jediný majetok

Späť do New Yorku sa Alžbeta vrátila rozhodnutá - chce sa stať katolíčkou. To bol pre jej rodinu veľký šok. Katolíkmí tu totiž boli len chudobní prisťahovalci z Európy - Taliani či Íri -, ktorými sa vo všeobecnosti opovrhovalo. Rodina Alžbete zrušila všetku finančnú podporu a viac sa k nej nepriznávala. Ocitla sa tak vo veľmi náročnej finančnej situácii. Svoje rozhodnutie však nezmenila. Do katolíckej cirkvi bola prijatá 14. marca 1805.

Všetko utrpenie sa snažila brať „s miernosťou a pokojom a proti každému protiventstvu sa postaviť dobrotou a veselosťou“. Jej jediným „majetkom“ bolo vzdelanie, začala teda vyučovať. No predsudky voči katolíkom boli obrovské. Akonáhle sa rodičia dozvedeli, že ich deti učí katolíčka, brali ich z jej blízkosti preč.

Nakoniec prijala pozvanie od kňaza z Baltimoru, otca Dubourga, aby prišla za ním a pomohla mu založiť dievčenskú katolícku školu. Sústredila okolo seba skupinu žien s podobnými ideálmi, čím vytvorila základ budúcej rehole Milosrdných sestier svätého Jozefa.

Rehoľné sľuby zložila v roku 1809. Ako rehoľná predstavená sa stala riaditeľkou prvej bezplatnej katolíckej školy v USA. V roku 1810 bola pod jej vedením otvorená prvá dievčenská škola v Emmitsburgu a v roku 1818 chlapčenská škola a samostatná škola pre nemecké katolícke deti.

Alžbeta, ktorá za svoje obrátenie vd'ačila Eucharistii, v nej po celý čas aj napriek bolestivým životným udalostiam opakovane nachádzala zdroj sily a radosti. Nič ju nedokázalo odradiť od účasti na sv. omši. Zomrela 4. januára 1821 vo veku nedožitých 47 rokov. Blahorečil ju pápež Ján XXIII. v roku 1963, svätorečil Pavol VI. v roku 1975. Stala sa prvou svätou narodenou v Spojených štátoch amerických.

Pripravila: Petra Humajová

Životopisné údaje:

Michel Remery: Online so svätými; www.catholica.cz; www.doverujem-a-verim.blogspot.com

Foto: www.vincentini.sk

Z
Á
P
I
S

Piaristická
spojená škola
v Prievidzi

TEŠÍME SA DO ŠKOLY

ZÁPIS DO 1. ROČNÍKA ZÁKLADNEJ ŠKOLY

podaním elektronickej
prihlášky cez portál ePrihlášky
od 1. do 30. apríla 2026

osobný zápis
s budúcimi prvákmi
20. apríla 2026
od 13:00 do 17:00

D
O
Š
K
O
L
Y

Milí kamaráti!

Zamysleli ste sa niekedy nad tým, prečo sa občas cítíme zvláštne prázdni na priek tomu, že máme okolo seba veľa pekných vecí?

Možno poznáte príbeh o Malom princovi, ktorý cestoval z jednej planéty na druhú, spoznával rôznych ľudí a zažíval rôzne dobrodružstvá, no jeho srdce stále niečo hľadalo. Až keď pochopil, čo znamená mať rád, starať sa o niekoho a byť niekomu blízko, našiel to, čo mu chýbalo – skutočné naplnenie.

Funguje to tak aj mimo sveta kníh. Aj my hľadáme naplnenie. Môžeme si myslieť, že radosť príde, keď budeme mať viac hračiek, viac zážitkov alebo keď sa nám všetko podarí. Pravdou však je, že tento druh radosti odíde rýchlo. Nie je trvácny.

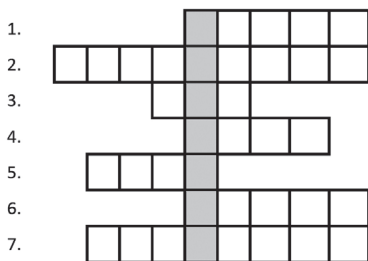
Tá pravá radosť je iná, je tichá, jemná a hlboká a práve takú radosť nám dáva Boh. Vďaka nemu vieme, že sme milovaní, že nie sme sami a že na našom živote záleží.

Takéto naplnenie je veľmi dôležité, pretože nám pomáha byť dobrými, láskavými a silnými a zvládnuť aj ťažšie chvíle. Možno nepríde okamžite, no jedno je isté – určite príde presne tak, ako to vaše srdiečka práve potrebujú.

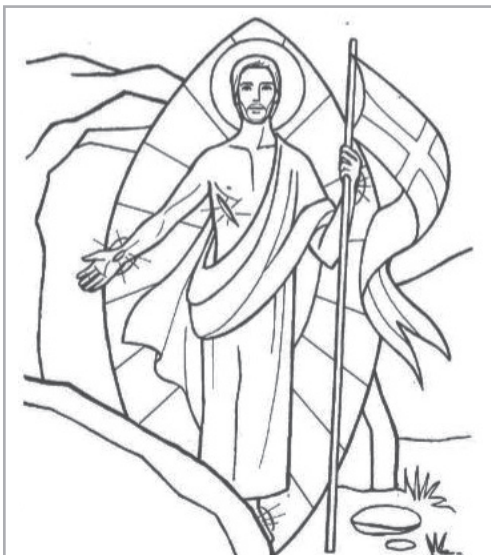
Simonka

Milé deti, v týchto dňoch si pripomínáme, že Pán Ježiš skutočne vstal z mŕtvych, máme radosť v srdci aj na perách. V tajničke každý zdatný angličtinár objaví jeden z radostných symbolov Veľkej noci. Na tých, čo ešte nevedia anglicky, čaká pekná omalovánka a veselá hádanka. Pustite sa do objavovania a zábavy.

Tajnička pre angličtinárov – napíš odpovede v angličtine a vyjde ti tajnička:

1. Kto zvestoval Panne Márii narodenie Ježiška? 2. Kde sa narodil Ježiško? 3. Akú liturgickú farbu nosí kňaz aj miništranti na sviatky mučeníkov? 4. Ježiš nám prišiel zvestovať, že Boh je... 5. Dvaja apoštoli, majú sviatok spolu v jeden deň v júni (Peter a ...) 6. Syn Boží. 7. Miesto, kde žijú spolu rehoľní bratia.

Hádanka: Kým má listy svieže, na vetvách mu sedia ježe. Keď spadne jež na líčko, znesie hnedé vajíčko.

Pohni mozgom – pre Božie deti do 100 rokov:

Nájdí spôsob, ktorým je možné urobiť túto rovnicu pravdivou, no môžeš do nej pripísať len jednu rovnú čiaru: $5+5+5=550$

Správne odpovede nájdete na str. 34.

Martina

OSEMSMEROVKA

Po vyškrtaní všetkých použitých slov vám zostane 15 písmen, ktoré tvoria dokončenie výroku sv. Piera Giorgia Frassatiho: „Ak budeš mať Boha v centre každej svojej činnosti, (dokončenie v tajničke).“

P	B	D	A	K	B	E	L	R	P	A	L	M	A	H	T	K	P	Z	Ľ
P	O	H	R	E	B	Ô	A	O	Ô	J	Á	I	C	A	J	O	V	Á	E
O	L	D	A	R	T	G	L	K	O	R	U	N	A	R	K	R	C	K	T
V	E	Á	O	S	D	N	O	U	H	Ť	Y	A	P	U	L	T	K	O	I
Z	S	Ý	Š	B	V	O	D	C	A	S	K	G	T	Ľ	E	O	Ô	N	Č
K	Ť	T	V	Ť	E	G	O	L	G	O	T	A	D	A	R	Z	L	N	U
R	E	A	O	I	Č	N	T	Š	N	L	M	F	I	G	O	V	N	Í	K
I	C	H	L	I	E	B	S	Á	A	E	O	P	O	N	A	N	R	C	O
E	N	O	A	B	R	R	R	T	S	D	H	Ž	D	N	Á	A	Í	I	H
S	O	B	O	T	A	A	A	I	V	B	C	O	C	I	D	T	E	V	Ú
I	K	R	Í	Ž	B	Ľ	Á	R	K	O	Ú	A	D	A	R	Ľ	E	V	T
Ť	H	L	E	K	E	Š	U	Ľ	J	E	R	U	Z	A	L	E	M	B	A

Použité slová:

BARÁNOK, BDELOŠŤ, BETÁNIA, BOHATÝ, BOLEŠŤ, CUKOR, FAGAN, FIGOVNÍK, FOND, GOLGOTA, GONG, HARUĽA, HROB, CHLIEB, CHRÁM, JERUZALEM, KEŠU, KNÔT, KOHÚT, KONCE, KORUNA, KÔL, KRÁĽ, KRÍŽ, LEBKA, MESIÁŠ, OCOT, OPONA, OTROK, PALMA, PLÁŠŤ, PODOBENSTVO, POHREB, POKUTA, RADLO, RÚCHO, SOBOTA, STODOLA, STÔL, SYN, ŠEKEL, ŠVOLA, TLUPA, UČITEĽ, VEČERA, VELRADA, VIERA, VÍNO, VLHA, VODCA, VOJACI, VZKRIESIŤ, ZADAR, ZÁKONNÍCI, ZRADA

P	E	Ľ	K	I	Y	T	V	U
T	I	U	P	V	Ľ	E	Y	K
K	V	Y	T	E	U	P	Ľ	I
E	Y	T	Ľ	K	P	U	I	V
V	P	K	I	U	E	Y	T	Ľ
U	Ľ	I	Y	T	V	K	P	E
Ľ	U	P	E	Y	I	V	K	T
Y	K	E	V	Ľ	T	I	U	P
I	T	V	U	P	K	Ľ	E	Y

Správne riešenie sudoku z minulého čísla:

Pripravila: Mária Suríková

Farská kronika od 2. marca do 29. marca 2026

Do farského spoločenstva sme
sviatosťou krstu prijali:

Alexandra Ježíková
Rebeka Švarcová
Adam Vámoš

S kresťanskou nádejou na stretnutie vo
večnosti sme sa rozlúčili so zosnulými:

Peter Šurina, 74 r.
Alžbeta Hýroššová, 93 r.
Peter Oller, 52 r.
Dušan Baláž, 75 r.
Eduard Hianik, 82 r.
Vladimír Nižňanský, 72 r.
Peter Petriska, 71 r.
Jozef Oršula, 76 r.
Vladimír Sloboda, 75 r.
Mária Schutová, 72 r.

Správne odpovede zo str. 32:

Anglická krížovka: Aleluja

Hádanka: gaštan

Pohni mozgom: :

Spôsoby sú dva: preškrtnúť znak „rovná sa“, čím sa zmení na „nerovná sa“, alebo z prvého znamienka „+“ vytvoriť pomocou krátkej šikmej čiarky číslicu 4, čím sa celá rovnica zmení na $545+5=550$

BARTOLOMEJ ČASOPIS PRIEVIDZSKEJ FARNOSTI

Vychádza s cirkevným schválením BÚ
v Banskej Bystrici č. 1127/98
Evidenčné číslo periodickej tlače:
EV 5759/19

Názov: Bartolomej
Periodicita: mesačná
Vydavateľ: Rímskokatolícka cirkev,
Farnosť Prievidza-mesto, Mariánska 4,
971 01 Prievidza, IČO: 31938671
Cena výtlačku: 0,70 €
ISSN: 2644-4658

Zodpovedný redaktor: Alojz Vlčko
tel.: 0902 202 898
e-mail: alozj.vlcko@gmail.com
Vedúca vydania: Petra Humajová
Grafika: Beáta Voskárová
Redaktori: Jozef Repko, Oto Dokoupil,
Bronislav Antoš, Jozef Durkot,
Peter Valachovič, Elena Cagáňová,
Mária Fichnová, Anna Gálová ml.,
Anežka Kútiková, Jana Lajčáková,
Mária Melicherčíková, Peter Pikulík,
Mária Suríková

Kontakt:
tel.: 046/542 28 01, web: www.farapd.sk
e-mail: bartolomej@farapd.sk
adresa: Redakcia Bartolomej
Mariánska 4, 971 01 Prievidza

Foto:
str. 1 - Silvia Kobelová
str. 2 - Dušan Krakovik
str. 3, 35, 36 - Mária Melicherčíková

Tlač: Patria I., spol. s r. o.
Upozornenie:
Redakcia si vyhradzuje právo výberu
a úpravy príspevkov. Rukopisy nevraciam.

Křížová cesta, farský kostol, 27. marca 2026

Křížová cesta, piaristický kostol, 27. marca 2026

